Midnatts ROPET

MARANATA -Du vår Herre KOM!

Nr 1 • 1997 • Årg 38 • Sprides fritt!

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

BRUDGUMMENS RÖST

·SE BRUDGUMMEN· ·GÅN UT ATT MÖTA HONOM·

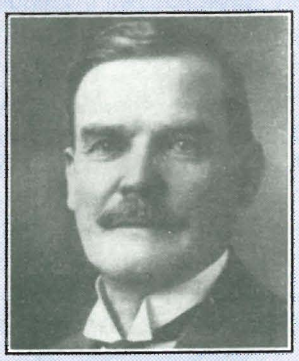

O. L. Björk

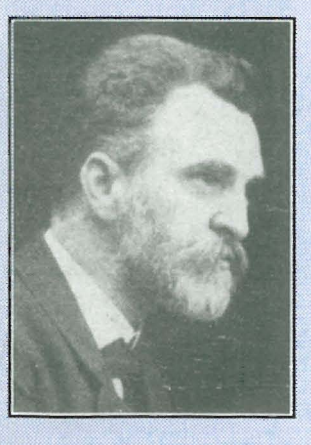

Korsets Seir.

T. B. Barrat

EVANGELII HÄROLD

Tidning för andlig väckelse och fri mission.

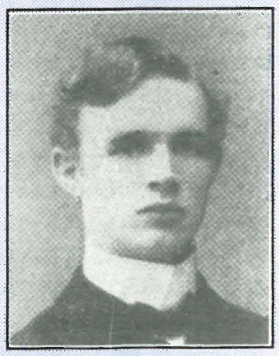

Lewi Pethrus

Då elden föll...

Pingstväckelsen i Norden - 90 år

-Äntligen mottog jag dopet i den helige Ande och eld åtföljt av tungotal, alldeles som lärjungarna på pingstdagen i Jerusalem. (T. B. Barrat)

Sid 16

Anden och bruden säga

-Ditt ord är mina fötters lykta och ett ljus på min stig.

Av Karin Widén

Så lyder de välkända orden från psalmen. Under de bibeldagar vi samlats till på Bällsta Missionscenter i mellandagarna erfor vi i sanning hur lyktans sken lyste upp för ännu ett steg framåt på den väg vi valt att vandra i Jesu efterföljd. Den primitiva församlingen och tidshändelserna var temat och vi blev genom Ordet och Anden allvarligt påminda om hur nådatidens timglas rinner mot sitt slut. Snart brister skyn och Jesus kommer åter! Församlingen lyfts upp Honom till mötes!

Samme Herre förväntar sig att hans eget folk ska leva i väckelse som ett naturligt tillstånd, då han har utrustat oss att vara väckelsens bärare. Gäster och främlingar, levande och visionära med det himmelska som mål. Församlingens uppgift att vara en spjutspets in i de andligt förstelnade och förvärldsligade sammanhang som bär det kristna namnet, blev genom undervisningen alltmer klar och uppfordrande.

Budskapets angelägenhet exemplifierades i blixtbelysning då den kristna dagstidningen Dagen i sitt första nummer för året helt utan skrupler dementerar att tiden hastar mot sitt slut. Med hjälp av grafiska uppställningar och en "kvalificerad journalist" utnyttjade man bästa läsarsidor för att lugna folket; "krigen, farsoterna, katastroferna är inte fler än tidigare." Tidningen Dagen forcerar nu alla spärrar och inleder det nya året 1997 med att sparka full fart på den sövande vaggan, och en redan sovande kristenhet vänder sig på andra sidan och somnar om; nu måhända ännu djupare. Vi drar oss till minnes tio jungfrur som blev fem.

Man talar idag mycket om tro och man talar mycket om kärlek, men var finns hoppet? Varför predikas inte ordet helt och fullt? Varför gör man avkall, drar ifrån

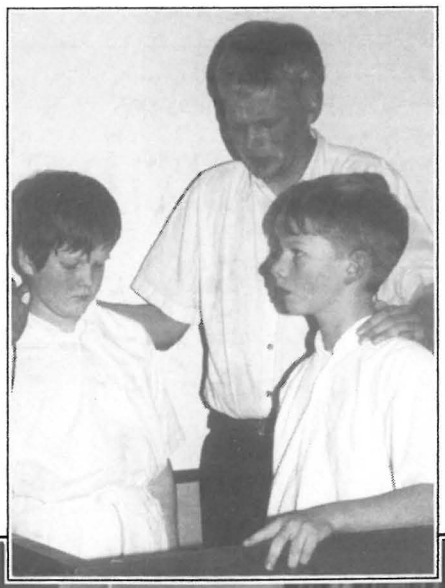

-De som då trodde, lät döpa sig!

Berno Widén tillsammans med dopkandidaterna Jonatan Eliasson och Benjamin Jacobson.

-Herren kommer, Herren kommer , Ändas skall all jordens strid.

Församlingen proklamerade, jublade och sjöng, när hoppet blev levande.

Dragspelstrion Daniel, Berno och Tage var ett lyft för väckelsesången.

-KOM!

och lägger till? Vad värnar man om då Kristusbilden stympas? Ja, vi ser hur egoismen, materialismen, idoldyrkan och kultur, dessa denna världens avgudar, har intagit den plats som tillhör Kristus. Då Han är avsatt har hoppet gått förlorat. Nu återstår endast hoppet till denna världens goda.

Den primitiva församlingen har sitt hopp i Kristus och inte i denna världens försök att med politiska, sociala och ekonomiska insatser och metoder, lösa varande problem och konflikter.

För brudesjälen, maranatasjälen, är detta Kristushopp levande, ja mer levande och närstående än något annat. All annan verksamhet är Kristusfientlig i den bemärkelsen att man väntar honom inte så snart.

Så trösten nu varandra med dessa ord. Vem ska tröstas och med vilka ord? Den sörjande behöver tröst, en änka som förlorat sin försörjare behöver mycket tröst. Församlingen - den utlämnade i tiden behöver höra att Jesus kommer, för att härda ut. Det rop som stiger upp från den väntande bruden som längtar efter sin Brudgum kan aldrig sättas på pränt eller åskådliggöras i prydliga diagram. Det kan heller aldrig utrönas av någon än så skicklig och kvalificerad journalist.

-Och Anden och bruden säga: Kom. Och den som hör det, han säge kom!"

Ja, många, många var de frågor och företeelser som berördes under de bibeldagar vi var samlade. I sista mötet framfördes ett tack till broder Arne Imsen samt övriga bröder som med skärpa framhöll ordet. Kampen för det rena och obesmittade evangeliet går nu vidare med nyslipade svärd.

-Maranata!

Jesus kommer!

Midnatts ROPET

MARANATA -Du var Herre KOM!

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

I början av vårt sekel bröt pingstväckelsen fram. Andens uppfyllelse och löftet om Jesu snara tillkommelse drev människorna att söka Jesus till frälsning.

För den som upplevt frälsing, var det naturligt att vandra i det levade hoppet om Jesu snara tillkommelse. Man var gäst och främling, sökte det som är därovan, och gick ut till honom utanför lägret för att bära hans smälek.

Ur denna andeutgjutelse, som kom att kallas pingstväckelsen, föddes tidskrifter som redan genom namnet lät ana vilket ärende och vilket budskap som gjorde dem så angelägna.

När T.B. Barratt varit i Amerika och upplevt andeuppfyllelsens underbara förvandling (se artikel s. 16!), bytte han årsskiftet 1909/10 namn på sitt blad "Byposten" till "*Korsets Seir*". "Korsets Seir stemte mere med den opgave, som bladet synes kaldet til at löse". Han betonade att tidningen inte skulle anpassa sig efter varje vindkast i läran, utan framför allt föra människor till Gud och betona möjligheten att bli renad i Jesu blod och döpt i den helige Ande. Man gjorde några försök att sprida Korsets Seir i Sverige, även ge ut den på svenska. Men det blev i längden ohållbart, och behovet av någon tidning som företrädde den nya väckelsen även i Sverige växte fram.

Under de första brytningsåren var Närkesbladet och Svenska Tribunen pingstväckelsens språkrör. År 1909 kom den svenska pingstväckelsens första tidning, *"Glöd från altaret"*, som utgavs några år. Namnet låter ana en brinnande längtan att förmedla gudagivna budskap och väckelsens eld.

"Brudgummens röst", med den manande underrubriken "*se brudgummen - gån ut att möta Honom*", var namnet på en tidning, som O L Björk började ge ut 1911 tillsammans med Carl Hedeen och Lewi Pethrus, med förkunnelsen om Jesu tillkommelse och maningen till Jesu brud att ständigt vara redo.

År 1915 beslöt Filadelfiaförsamlingen i Stockholm att ge ut en tidning, vars främsta uppgift skulle bli "att förkunna bibelns läror". *Namnet Evangelii Härold* med underrubriken "*Tidning för andlig väckelse och fri mission*" talade sitt tydliga språk om den ivriga ambitionen att sprida evangelium.

När nu Midnattsropet i sin omformade logotype tar upp namn och presentation som med Evangelii Härold gick i graven, är det med förhoppningen att det som varit den fria pingstväckelsens främsta kännetecken allt starkare ska få prägla vår tidning. Ett heligt och uppfordrande arv. Basunerna, som de första åren fanns med i Midnattsropets vinjett, finns åter där, om än i mera stiliserad profil i dataåldern.

Än om vi lever i dataåldern, kanske i synnerhet då, måste budskapet om att Jesus kommer predikas mer och tydligare än någonsin. Han kommer snart på skyn för att hämta sin brud. Midnattsropet måste nå ut med klara, tydliga basunstötar, så att människor väcks och gör sig redo!

SF

"TIDENS TECKEN"

STINA FRIDOLFSSON

Det budskap Nya Testamentet oupphörligt återkommer till och ständigt förstärker, som varit väckelsefolkets signum: att Jesus kommer på skyn för att hämta sin brud, det saliga maranatahoppet, möter vi numera sällan i förkunnelsen. En hel kristenhet korsfäster Kristus. Den man korsfäster, räknar man ju inte heller med skall komma igen. Vi får gå tillbaka till pingstpionjärerna i början av detta sekel, för att åter hitta de klara signalerna.

Med följande häpnadsväckande påstående inledde den kristna rikstidningen Dagen den första ledaren år 1997 under rubriken *Tidens tecken:*

> -Det är möjligt att någon kan bli besviken över att jordbävningar, svält och andra katastrofer inte tycks ha ökat med tiden. Det är nämligen dessa tecken som enligt Jesu egen utsaga i Matteus 24 skall föregå hans återkomst. Just den bibeltexten har varit föremål för många spekulationer, förhoppningar och orostankar.

Precis så cyniskt och föraktfullt kan man alltså i den tidning som gör anspråk på att vara Sveriges enda kristna dagstidning presentera det budskap som för väckelsekristna i alla tider varit avgörande för hela deras liv och gett oräkneliga skaror av kristna bekännare i alla tider frimodighet att leva och dö som martyrer.

I sin marknadsföring gör tidningen Dagen anspråk på att vara väckelsekristen. De av tidningens läsare, som tror att Jesus kommer snart och genom den genuina pingstförkunnelsen lärt sig vaka och se tidens tecken an, får ett smädande slag i ansiktet. Andreredaktören uttrycker en hånfull förmodan att den gammaldags bibeltroende läsaren måste bli besviken över att tidningen Dagens anlitade expert grafiskt påvisar tiderna är bättre nu.

Och så följer en serie sövande artiklar, som med hjälp av några diagram försöker sig på en halsbrytande bevisning att nu är det mindre krig, mindre farsoter och mindre jordbävningar än förr.

Efter den kvalificerade journalistens och bibelläraren utläggningar, framstår Jesus i det närmaste som spekulativ och sensationslysten i sina eskatalogiska visioner.

Som avslutning i serien om Tidstecknen, skriver andreredaktören en artikel *Tidstecknen visar - vadå?* Där görs vissa slutledningar utifrån den lugnande grafiken som speglar civilisationens framsteg.

> -I början av seklet fanns det mycket av spekulation i svensk frikyrklighet. Stora planscher med vidlyftiga spekulationer över tidstecknen hängdes upp på väggarna i kapellen. Budskapet var tydligt: tiden är mycket snart slut. På femtiotalet skulle tiden vara slut inom tio år. Sedan rullades avslutningen framåt hela tiden. Den spekulativa förkunnelsen fick en knäck när en stor planetkollision på 1980-talet aldrig ägde rum.

Hur kan en kristen dagstidning i en redaktionell artikel komma med sådant nonsens för att beskriva andliga skenden i vårt land? Efter att ha sopat golvet med de enfaldiga väckelsepredikanterna, som ivrigt åkte runt med planscher och aktualiserade Jesu snara tillkommelse, fortsätter andreredaktören sin utläggning om tidstecknens betydelse.

> -I vår tid är det inte längre predikanterna som kommer med de dramatiska framtidsrapporteringarna. Det är till och med så att predikanterna ofta tappat frimodigheten att syssla med ämnet på grund av alla osunda överdrifter i gångna tider. Nej, nu är det framtidsforskare som målar i dystra färger.

Så sant som det är sagt. Härom dagen stod att läsa i dags tidningen Metro, en känd författares formulering av tidsångestens verklighet i några bävande rader:

> -Teknik och vetenskap, där vi utnyttjar och utforskar naturlagarna, har gjort världen annorlunda. Kreativitet kan aldrig styras av politiska beslut. Vår ekonomi och våra livsvillkor beror av vad tekniker och forskare kan konstruera, uppfinna eller upptäcka - och vi kan inte styra vetenskapen, därför att vi aldrig vet i förväg vilka upptäckter som väntar oss. - - -
>
> -Vi lever i en otrygg tid, men det handlar inte enbart om politik. Sattelitobservationer, väderdata och försäkringsstatistik visar att naturkatastroferna har blivit allt fler, kanske på grund av växthuseffekten. Väderleken är mer instabil än förr. Antalet döda i katastrofer blir nästan fördubblat vart tionde år, enligt en FN-rapport från början av 90-talet. Datorprognoser antyder att klimatet håller på att bli kallare i vår del av Europa. Det är oro i naturen. Och hur skulle det gå om en lika stor katastrof som Heklas utbrott 1783 inträffade i vår tid? Vi kan bara gissa. Mycket har förändrats sedan 1700-talet, men när naturkrafterna härjar är vi lika rådvilla och hjälplösa nu som man var då.
>
> (Förf. Peter Nilson, Politikerna styr inte världen, Metro, 16.1.1997)

Den ångest och nöd som många framtidsforskare, författare, predikanter och olika kulturpersonligheter i samhället ger uttryck för, får inte sitt svar av tidens tongivande kristna förkunnare. Hur skulle den få det, när man i kristenheten beställer in experter som presenterar det budskap en materialistisk, förvärldsligad och nöjeslysten kristenhet vill höra?

En och annan har reagerat i samband med den grafiska undervisning tidningen Dagen tillhandahållit om att vår civilisation med framgång bekämpar katastroferna. Av pastor Stanley Sjöberg publicerades på Dagens debattsida veckan därpå en artikel med titeln *Ta profetiorna på allvar.* Den avslutades med maningen:

-Vaksamheten spanar in tidens tecken. Nu är den yttersta tidens tecken odiskutabelt tydliga. Bibeltroende kristna över hela världen väntar Jesu återkomst. Låt oss ta profetiorna på allvar!

Men kommer han för att hemförlova församlingen eller för att upprätta riket?

Att vår tids predikanter tappat frimodigheten är en katastrofal verklighet. Det har föga eller ingenting med "alla osunda överdrifter i gångna tider" att göra. Det beror på att *hoppet* gått förlorat. Måtte Gud väcka upp predikanter, evangelister, lärare och profeter, som näpser dessa självutnämnda auktoriteter, som skymfar och smädar den primitiva församlingens tro. Vi behöver väckelsepredikanterna tillbaka, med eller utan planscher.

Förnäma teologer med fin skolning och ifrågasättande, vetenskaplig bibeltolkning står nu på de talarstolar, som förr endast andesmorda Herrens vittnen fick bestiga. I övrigt dominerar draman, konserter och andra underhållande program i kyrkorna. Visst kan man säga att bibeln lär att Jesus kommer tillbaka. Men vad betyder det, när hela livet i övrigt säger att man inte väntar honom. Och i den mån man talar om Jesu återkomst, så glider förkunnelsen allt mera över till en evolutionistisk framtidstro. Jesus kommer, när vi lyckats att med sociala förbättringar och väckelsekampanjer förbereda jorden, så att han kan träda fram som konung.

Det budskap Nya Testamentet oupphörligt återkommer till och ständigt förstärker, undervisningen som varit väckelsefolkets signum med väntan att Jesus kommer på skyn för att hämta sin brud, det saliga maranatahoppet möter vi numera sällan i förkunnelsen.

En hel kristenhet korsfäster Kristus. Den man korsfäster, räknar man ju inte heller med skall komma igen. Vi får gå tillbaka till pingstpionjärerna i början av detta sekel, för att åter hitta de klara signalerna. Tidningarna *Brudgummens Röst* med O L Björk, *Korsets Seier* med T B Barratt och *Evangelii Härold* med Lewi Pethrus kan nämnas som den tidens häroldar för detta genuina väckelsebudskap och saliga hopp.

Den bok som initierade Filadelfiaförlaget, var predikosamlingen *Jesus kommer* av Lewi Pethrus. Den har sedan 1912 kommit ut i upplaga efter upplaga. Dess ständigt aktuella budskap är helt väsensskilt från det tidningen Dagen, som grundades av denna boks författare år 1945, nu gjort sig till tolk för:

-Det finns ingenting, som mera uppbygger och välsignar en sann kristen än tanken på hans återkommande, förhärligade Konung. Det är så mycket här, som vill trycka ned hans sinne, men denna sanning förmår lyfta honom och ge honom mod och kraft att lida för Herrens skull. - - -

-Det skall ske, som när en ljungeld går ut från öster och synes ända till väster. De skall i ett ögonblick försvinna från jorden. Vilken förfärlig överraskning för dem som är kvar! När de samlas för att ha sina möten, sedan Herren tagit hem sin brud, måste det kännas förskräckligt att sakna alla dessa varma själar.

-Det måste bli förfärligt att vara pastor i en församling på den tiden. Tänk, när människorna kommer till honom och säger: "Varför har du icke sagt oss detta, varför har du icke hållit oss vakande genom dina predikningar, varför har du icke sagt oss sanningen?" vilken nöd, och vilka förebråelser!

De som förnekar Kristi gudom och hans försoning och de som för sin egen äras skull undvikit att säga sanningen har inga utsikter att få följa med, när Jesus kommer. Kanske någon säger, att detta är för bjärta skildringar.- Nej, visst inte. Var förvissade om att det blir ändå bjärtare, när verkligheten kommer. Måtte dagen icke komma över oss, som en tjuv! Gud hjälpe oss, så att vi icke blir överrumplade!

(Lewi Pethrus, Jesus kommer, Förlaget Filadelfia 1912)

Dagstidningen med förment "väckelsekristen inriktning" signalerar:
-Min Herre kommer icke så snart!

Pingstväckelsens apostel i Norden hade också detta tema som självklar högsta angelägenhet:

-Att skriva något om pingstväckelsen utan att tala om Kristi andra tillkommelse skulle vara oriktigt. Jag ber att få hänvisa till mina böcker i detta ämne. Jesus har själv talat om sin snara till-

Forts sid 29

MidnattsROPET
HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

BOX 201 34 161 02 BROMMA
TEL: 08-98 56 83, FAX: 08-98 21 39
E-Mailadress:
Maranata.Stockholm@Crossnet.se

ANSVARIG UTGIVARE Arne Imsen
I REDAKTIONEN
Stina Fridolfsson, Lars Bygdås, Ulla Näsholm, Arne Björkman
TRYCK: BMC-tryck, Bromma
Mikael Eliasson, Emanuel Johansson, Paulus Eliasson

Sändes fritt!
Meddela redaktionen namn och adress.
Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, pg 495 46 24-5 Bällsta Media Center.
Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

GRAVITATIONS-KONSTANTEN

PREDIKAN AV ARNE IMSEN, från Bibeldagarna på Bällsta i Nyår -97

Det är uteslutande hoppet som gör den tillkommande världens realiteter tillgängliga och gripbara, så att vi kan bli och vara visionära kristna, så vi inte förlorar orienteringen och går vilse i tiden.

Det går engagera sig i projekt, evangelisation och mission, men aldrig förverkliga det uppdrag som Herren Jesus Kristus har gett åt sin församling om man inte äger ett levande hopp. Hoppet är ingen doktrin eller lära, utan den klara och tydliga manifestationen på Jesu närvaro här och nu.

Det levande hoppet är själva gravitationskonstanten i Guds rike. Det bestämmer våra relationer till alla de närvarande tingen och skapar ebb och flod, som höjer eller sänker nivån. För att det ska bli flod, måste sol och måne samverka på ett lagbundet, speciellt sätt.

Hoppet lyfter hela mänskligheten. Det finns ingen annan kraft som lyfter. Det kan ske genom solens och månens samverkan. Solen är Herren Jesus Kristus, månen är församlingen. Om församlingen är i ett rätt förhållande till solen, då lyfter den hela mänskligheten upp på en annan nivå.

Här finns samtidigt både möjligheten och problemet. Där man talar mycket om tro och gör olika utfästelser, talar sannolikheten för att det inte finns någon tro, alltså den tro som bibeln talar om verkas genom Jesus.

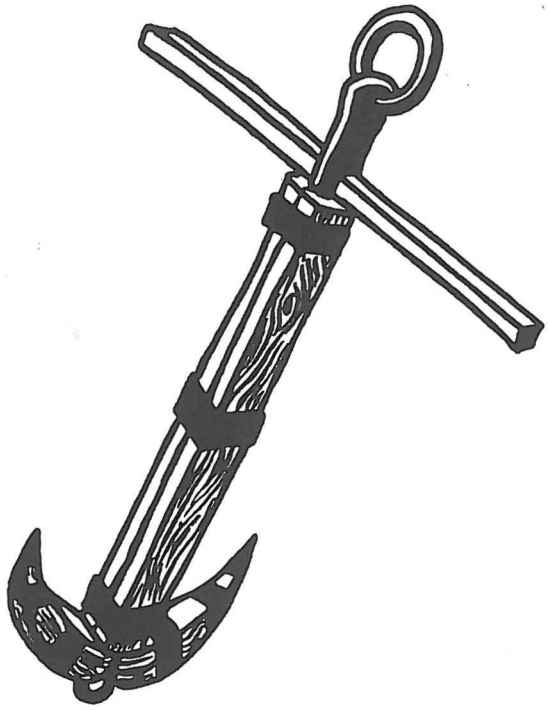

"I det hoppet hava vi ett säkert och fast själens ankare"

Många talar också om kärlek som kan delas upp i olika kategorier: eros, filos, agape, och så har de utläggningar om detta. Det är kanske inte utan värde. Men ingenting av detta kan ersätta hoppet. Om hoppet har gått förlorat, då är människan inte bara utan orientering och vision, då är hon också demoraliserad. Genom hoppet är vi redan i himmelen, och det är uteslutande hoppet som gör den tillkommande världens realiteter tillgängliga och gripbara, så att vi kan bli och vara visionära kristna, så vi inte förlorar orienteringen och går vilse i tiden.

Den som saknar ett levande hopp kan inte predika evangelium på ett trovärdigt sätt. Utan det levande hoppet är det omöjligt att evangelisera. Man kan engagera sig i projekt, evangelisation och mission, men aldrig förverkliga det uppdrag som Herren Jesus Kristus har gett åt sin församling om man inte äger ett levande hopp. Hoppet är ingen doktrin eller lära, utan den klara och tydliga manifestationen på Jesu närvaro här och nu.

Vad var det som slog upp dörrarna och gjorde de tillkommande tingen verkliga för lärjungarna? De hade sett tecken och under, och varit med om både förvandlingsunder och bespisningsunder. De hade sett hur Jesus visat sig vara segerherre över elementen.

Han bjöd stormen att mojna och havets vågor att lägga sig. Deras stormiga färd förvandlades till en ljuvlig rekreation för sinnen och hjärtan. Jesu närvaro besegrade och övervann.

Det ser bedrövligt ut i tiden. Om man ser sig omkring, verkar det inte finnas någon framtid. Då säger hoppet: Lyft din blick, ty konungen kommer! Lyft din blick, ty det är faktiskt på det viset att det som syns omkring oss är av övergående art. Det som ser ut att vara så starkt, stabilt

och fast, det står inför sin upplösning och sitt sammanbrott. Men mitt i dessa omständigheter, ser trons folk staden. De har visioner om den tillkommande staden, som är färdigsmyckad som en brud som kommer ner ovanifrån. Har du sett himlen, eller är du fastlåst i fiktionerna, i myterna, i bedrövelserna, vidrigheterna som världen lockar sina arma offer med? Har du sett och förnummit himlen, känner du att det rycker och sliter i ankartåget? Har du känt hoppet, gravitationskonstanten?

Då sol och måne samverkar, så lyfter de hela mänskligheten ut ur avgrunden och närmare himlen. Genom hoppet ser vi himlen.

Det är omöjligt att tala om hoppet med människor som är desorienterade, självupptagna och strävar efter självförverkligande. De vill gärna ha under och tecken, även om dessa inte kan härledas till Herren Jesus Kristus. Många vill ha fysiska manifestationer för att få sin tro bekräftad. Det är livsfarligt. Jesus har aldrig lovat något sådant, han har fastmer sagt: Saliga äro de som icke se ock dock tro. Kommer vi inte dit i den tro Jesus här talar om, då är vi ingenting annat än bortskämda barn som inte tänker på någonting annat än sitt eget välbefinnande; kroppskulturens religiösa utspel och uttryck.

Jag skall till himlen, om jag måste halta dit, jag skall till himlen om jag ska gå dit enögd. Därför att Jesus är där. Det kan vara bra att söka hans gärningar, det kan vara underbart att göra erfarenheter med under och tecken, men jag vill till himlen för att möta Jesus.

Vad skulle frälsningen vara med mirakler, tecken och under, men utan Jesus? Hans tankar är att ge oss en framtid och ett hopp i tiden, och det är det viktigaste, det nödvändigaste. "Så mycket fastare står för oss det profetiska Ordet..." skriver Petrus i sitt brev, och så får vi veta vad det i realiteten innebär att Jesus skall komma igen.

Jag måste ha rätt att ifrågasätta alla förment andliga upplevelser som inte gör Jesu tillkommelse verklig. Om de inte leder till att det profetiska ordet blir fastare, klarare och mera levande, då ifrågasätter jag upplevelsernas himmelska ursprung.

Andliga upplevelser vi gör av den ena eller andra karaktären på det ena eller andra sättet med den ena eller andra manifestationen måste styrka det eviga hoppet. Det som inte leder fram till att de himmelska tingen blir levande och aktuella och att Jesu tillkommelse blir mera gripbar och hoppet förtätas så det blir ett riktigt tryck med himmelska atmosfärer kan inte ha himmelskt ursprung.

Allt det Jesus gör i tiden har ett enda mål: Att göra himlen verklig och synliggöra Herren Jesus Kristus så människorna upptäcker att det går komma till himlen.

Lovsång har inget värde för lovsångens egen skull, inte heller verksamhetsformer för formens skull. När människor säger att de har mött Jesus, så kan de ha haft en storm i känslolivet. Och sådant kan vi klara oss utan. Det kanske är bäst att inte göra sådana upplevelser. Det är viktigt att veta vem och vad som rör känslorna. Åtskilliga krafter är färdiga att kittla oss i öron och känslor. Det är njutbart, människorna vill uppleva detta, för de ser inte den sanna härligheten. Men det levande hoppet är enastående just därför att det gör de tillkommande tingen synliga och gripbara. Jag behöver inte jaga under om undergöraren är här! När han är här, behöver jag inte stå i långa böneköer. "Han sände sitt ord och botade dem". Där Ordet är, finns Jesus.

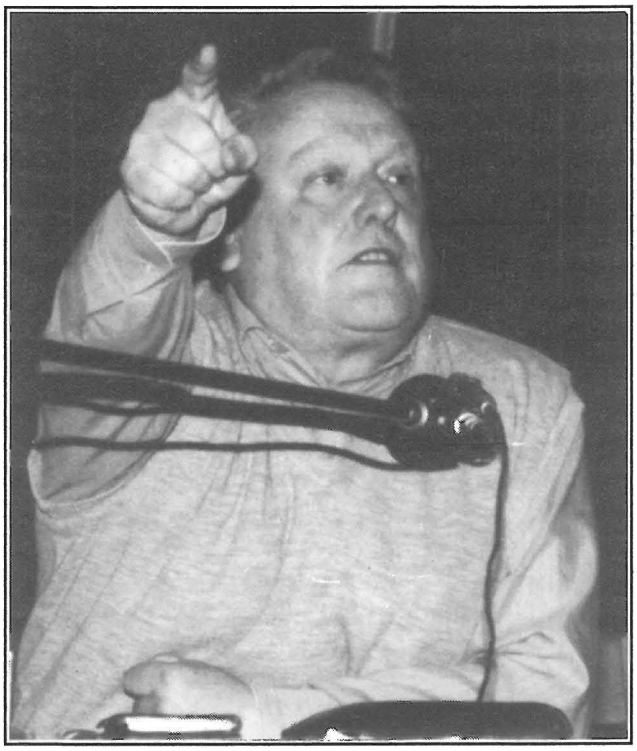

De religiösa spektaklen som blir allt vanligare i tiden, konserter, dramer och clownerier förhärligar inte Jesus. Tvärt om, de förmörkar hoppet och ger människor felaktiga förväntningar så att de börjar jaga efter upplevelser. Det leder inte till något annat än tomhet och kraftlöshet.

Hur skall detta bli en verklighet för varje enskild kristen, för församlingen, ja, för Guds folk över huvud taget? Det går inte hugga tag i andliga realiteter genom att acceptera en trosuppfattning och bekänna: Jag tror på Jesu tillkommelse. Att tro på en doktrin ändrar ingenting, det komplicerar bara. Man kan inte öva, träna och mobilisera psykiska, moraliska eller andliga krafter för att lyfta sig själv och andra upp på ett högre plan och så få flod i sitt och församlingens liv. Det måste till något helt annat än mänskliga resurser och krafter, drömmar och önskningar.

Fastän lärjungarna hade varit uppe på förklaringsberget, manade dem Jesus sedan: "Bliven kvar i Jerusalem till dess att I från höjden bliven beklädda med kraft" Där var lösningen! Hoppet blir inte levande med att vi försöker allt vi förmår för att det ska få styra våra liv eller få sitt naturliga inpass i vår tillvaro. Det är ingen brist på aktiviteter bland människorna. Vad är det som har gått förlorat? Inte ambitionerna, intentionerna eller visionerna. Det som gått förlorat är hoppet.

Lyssna på sången i församlingarna. Den talar oftast om vad människan ska göra, vad hon ska åstadkomma och hur hon ska göra det. Det är alltså människans strävanden som framhålls. Ingen kommer närmare himlen genom att klättra på religiösa stegar, inte ens genom bön och fasta. Sannolikheten talar för att det som idag kallas bön och fasta inte leder oss till det nya Jerusalem, utan till Österns länder där säkerligen många möter krafter och gör erfarenheter som definitivt

forts sid 30

Väckelsekristendomens mest framträdande kännemärke är den starka betoningen av Jesu omedelbara återkomst. Tidsbegreppen förlorar helt sin betydelse då evigheten, genom Andens förmedling, strålar fram som en levande och gripbar verklighet. I denna verklighetsnära kristendom förkroppsligas det övernaturliga i församlingsgemenskapen. Livet får enkla, direkta och personliga uttrycksformer. Organisation blir oväsentlig eller helt överflödig.

Det är då tyngdlagens religiösa motsvarighet dragit ner kristendomen på föreningsplanet kopulationen med inomvärldsliga stormakter blir möjlig, och organ födes fram, ur vilka prästhierarki och ämbetskyrka emanerar.

Den ekonomiska krisen kommenderar fram rationaliseringar i samhällets offentliga sektor; organisationer, näringsliv och kyrkor lika hänsynslöst.

Att gå ut ifrån organisationerna är enda vägen om man vill befrias från det solidariska ansvar för utvecklingen som ett tyst medgivande innebär.

SAMFUND OCH FOLKRÖRELSER i socialetiska eller karismatiska kategorier, som dragits in i karusellen om avgifter, bidrag och samhällsinflytande, kommer aldrig att ta sig ur sitt statsberoende. De snurrar vidare med allt mer orimliga rättvisekrav på stat och kommun; eftertraktad skökolön för sin förmenta samhällsnytta. Detta koppleri har också i vår tid upphöjts till demokrati, oberoende och frihet, men stämplas nu, som förr, av bibeltrogen väckelsekristendom såsom kvalificerat skökoväsende. Vill man komma ur detta dödsgrepp, måste man betala priset - sitt eget liv - bryta upp och förpassa sig utanför den etablerade och världsintegrerade kristenheten. Det bör åter slås fast att kyrkorna aldrig har skapats av väckelsekristendomens bärare. De har aldrig kommit till för att bereda och förmedla väckelse med profilerad omvändelse- och frälsningsförkunnelse.

KYRKOKRISTENDOMEN är ytbehandlad hedendom i stats- eller frikyrkliga traditioner och former: väckelsekristendomens motpol. Den glamourösa och omhuldade myten om gemensam Herre är bestickande, men just ingenting annat än en verklighetsfrämmande myt för ekumeniskt hyckleri. Nya Testamentet erbjuder inte alternativa mönster för gudstjänst- och församlingsliv, utan för fram en tidlös mönsterbild värd att eftersträva och kämpa för i varje generation.

VAR LIGGER LÖSNINGEN TILL EN MÖJLIG FÖRÄNDRING?

ÅTERVÄNDA till mönsterbilden och återupprätta det allmänna prästadömet.

AVVÄPNA församlingen och prästerskapet alla politiska, ekonomiska, sociala, kulturella och religiösa vapen, så att de blir ofarliga och maktlösa. Då kommer de inte längre att ha så mycket pråal, självmedvetenhet och makt att träda upp med.

GÖRA SLUT på kommersialiseringen och politiseringen!

DRIVA UT artisterna och krossa det professionella funktionärsväldet!

PULVRISERA organisationsapparaten! Ta farväl av statsbidrag och subventioner!

UPPHÖRA ATT PLOTTRA BORT tid, krafter och resurser i kyrko- och partipolitiska spegelfäkterier för rättigheter och maktpositioner! Följa Lammet som korsbärare på lidandets och försakelsens väg.

I-VÄG BORT

HUR ÄR DET MÖJLIGT att behandla evangelisations- och frälsningsfrågor, och endast helt ytligt tala om bibelns ande-, vatten-, och blodsteologi?

HUR ÄR DET MÖJLIGT att debattera jordens nuvarande och framtida kriser utan att ens nämna parusin (=läran om Jesu tillkommelse och församlingens uppryckelse)? Hur kan man laborera med verklighetsfrämmande hypoteser om framtiden, då apokalypsen dånar födslovåndor, veer, vredesskålar och vredesdomar över jorden och dess ohörsamma skaror?

DET FINNS FÖRVISSO en förklaring, och den som vill veta, får svar. Rådfråga Ordet och budbärarna från varje väckelses initialskede!

I ekumeniken återspeglas det övriga samhället, varför det ter sig ganska logiskt påstå att kyrkornas framtid inte på något avgörande och bestående sätt påverkas av traditioner, trosbekännelser och organisationsformer. Lika odogmatiskt som Volvo och Asea, tvingas kyrkorna underordna sig kapitalets hårda och osentimentala villkor om de överhuvudtaget ska överleva som kyrkor och Kyrka.

SLUTA UPP att med främmande eld använda instrument och vapen som är oförenliga med evangelium! Den som ger sig själv får fortplanta andligt liv. Vetekornsprincipen gäller fortfarande."

DEN KRISTNA FÖRSAMLINGEN har egentligen inget annat val om den inte helt och hållet skall förlora sin identitet och försvinna. Den måste åter lära sig svaghetens styrka och i ödmjukhet krypa fram på knä för att synliggöra Livets Furste och hans uppståndelsekraft. Den urkristna församlingens Frälsare och Herre blir aldrig modern och inlemmad i något kyrkosystem. I sådana kretsar har han alltid uppfattats som bråkmakare och fridstörare. Där han är, hänger programpunkten: "Här skall inte lämnas sten på sten" hotfullt i luften!

-LÅT OSS GÅ UT TILL HONOM UTANFÖR LÄGRET OCH BÄRA HANS SMÄLEK!

ARNE IMSEN

Levande Ord

Av Ulla Näsholm

Tron kommer av predikan, genom att lyssna till Ordet, det eviga, förblivande och oföränderliga. Det föder till nytt liv - ett liv i gemenskap med Gud genom Jesus Kristus.

Du måste bli frälst.... Vad betyder det för människor? De allra flesta associerar ordet "frälst" till ett allt överskuggande intresse, något som tar individens tid och kraft. Frälst betyder räddad enligt bibliskt begrepp. Tron kommer av predikan, genom att lyssna till Ordet, det eviga, förblivande och oföränderliga. Det föder på nytt. Anden gör ordet levande och gripbart för människan.

Vem är det som kan säga att inte människan söker kontakt med Gud, sin Skapare? Evigheten finns nedlagd i varje människa och hon söker efter gemenskap, försoning och frid. Ockulta företeelser, övernaturliga ting fascinerar och binder människor när de med olika medel söker att få frid i sin själ. Några hänger sig åt konst, litteratur, vetenskap eller musik i sitt sökande efter mening och svar på livsfrågorna. Andra fyller livet med sådant som kan vara värdefullt eller förkastligt rent mänskligt, men det frälsar inte.

Jesus Kristus, Gud son kom in i människosläktet på ett övernaturligt sätt. Han kom för att uppsöka och frälsa det förlorade. Utan honom är varje människa förlorad och har inte hittat tillvarons innersta mening. Jesus erbjuder inte något mindre än ett helt nytt liv. Han gör oss till nya skapelser för att leva i hans gemenskap.

Frälsningen har tre etapper kanske man kan säga. Frälsning, försoning och gemenskap med Gud, dop i vatten för att begrava den gamla människan, och Andens uppfyllelse för att få kraft att vara lärjungar och vittnen.

DOPET I VATTEN är en begravningsakt där den gamla människan med allt vad den representerar av ont eller gott får gå i vattenmassorna för att sedan uppstå till ett helt nytt liv.

-Vi är alltså genom dopet till döden begravna med honom, för att också vi skall leva det nya livet, liksom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet. Rom 6:4

En tro, ett dop säger bibeln och slår fast: "Den som tror och blir döpt, han skall bli frälst." Tron kommer först och den kommer genom predikan, genom att lyssna till det levande Ordet. Sedan kommer dopet som är en viktig och helt nödvändig sak för den bibeltroende.

DEN HELIGE ANDES GÅVA

-Omvänd er och låt er döpas i Jesu Kristi namn, så att era synder blir förlåtna. Då skall ni få den helige Ande som gåva. Apg 2:38

Den helige Ande är porten in i något helt nytt, den ger kraft till tjänst och iver att vara lärjungar. I Apg 1:8 står det:

-Men när den helige Ande kommer över er, skall ni få kraft och bli mina vittnen i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns.

Anden hjälparen är utsänd från Fadern för att bistå, inspirera och vägleda Guds barn. Andens gåvor är till för alla Jesu lärjungar och ett tecken att man fått del av detta utlovade löfte är tungotalet.

FÖRSAMLINGEN ökades med dem som lät sig frälsas står det i Apg. Församlingen som är en Guds hemlighet i tiden är de troendes hem, där man som del av en familj får vara med, växa till och utrustas genom att hålla fast vid undervisningen, brödsbrytelsen, bönerna och syskongemenskapen. Guds verkstad kanske man kan uttrycka det - en plats där de heliga blir skickliggjorda genom att ta till sig Guds ords undervisning.

Församlingen är en gemenskap av troende som samlas för att söka Gud, lyssna till hans röst och genom de andliga tjänsterna få hjälp att komma in i Guds vilja och på bästa sätt tjäna honom. "Gud har i församlingen satt", heter det i Efesierbrevet där det talas om de tjänster och gåvor Gud ger tilll hjälp och uppbyggelse för att hans församling ska fungera på bästa sätt.

Det är inte möjligt för en Guds församling att verka efter demokratiska principer eller tänka, agera eller handla på ett politiskt sätt. Det är ju GUDS församling....

JESUS KOMMER

Med uttrycket Maranata - Jesus kommer får sedan de sanna Gudsbarnen, brudesjälarna vara med och vänta Jesus tillbaka. Han kommer snart för att hämta dem som hör honom till. Då tiden har framskridit så långt att ingen KAN verka mer, då kommer han. Den tiden ligger alldeles framför. Jesus kommer - Med det uttrycket tröstar brudesjälarna varandra.

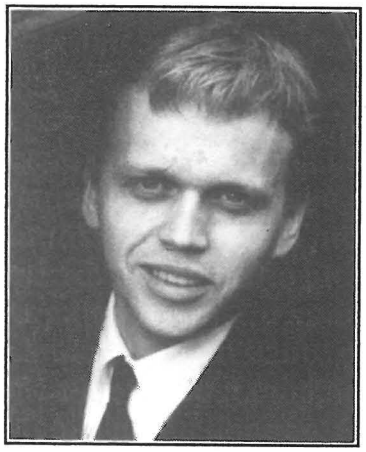

Tillkomme

AV BERNO WIDÉN

Del II

En konung drog ut i strid mot en liten, oansenlig fiende. Efter att ha mönstrat sina trupper insåg han att övertaget var stort både numerärt och kvalitativt. Fienden, som hade fräckheten att ge sig in i konungens väldiga rike och påstå att han i realiteten var avsatt, skulle slås ut med relativt små insatser. Nu skulle han utraderas. Segervisst höjdes baneret, trupperna formerades, signalen ljöd och framryckningen inleddes.

Efter första anfallet blev mot alla odds förlusterna enorma. Många viktiga posteringar slogs ut. Vad hade gått fel? Denna lilla fiende som inte skulle utgöra något större problem? De måste ha ett hemligt vapen. En spion sändes iväg, utklädd, och med blotta ögat omöjlig att skilja från fienden, för att söka utröna vad det var som gjorde dem så framgångsrika. Han lyckades nästla sig in och beblanda sig med folket genom en spricka som hade uppstått i muren...

På detta sätt skulle jag kunna fortsätta och beskriva hur Guds rike har lidit de största förlusterna. Vi är införsatta i en strid där vi utrustats med för världen hemliga och mycket effektiva vapen. De var tänkta att användas i en kamp emot synd och värld. Kom ihåg att Guds rike aldrig kan förenas med världen, hur goda ambitioner vi än kan tänkas ha. Processen för de kristna församlingarnas förvärldsligande har varit lång, men dessvärre lyckosam. Både från väckelse- och kyrkohistorien har vi många lärdomar att hämta. Striden är, var, och kommer att stå kring Guds rike och lojaliteten till dess segerfurste - Jesus Kristus. Han proklamerade själv att

> ***"mitt rike är inte av denna världen" och att "denna världens furste kommer. I mig finnes intet som hör honom till."***

En av dessa förvillelser som fått insteg i många församlingar idag har katolskt ursprung. Det är en tolkning av Jesu liknelser som räknar och kalkylerar med Guds rike som om det vore ett politiskt parti, där utbredandet och värvandet genomförs med världens metoder, ex.vis genom modern marknadsföring. Man säger att Guds rike ska utbreda sig och genomsyra hela mänskligheten till dess att all ondska är bortdriven. Som kronan på verket kommer sedan Jesus för att inta tronen.

Världen kommer dock aldrig att bli frälst genom all vår verksamhet. Vi kan möjligen locka skarorna till våra sammankomster genom att erbjuda modern musik, drama, rockgalor eller discon, inbjuda till intressanta föredrag om miljö- och sociala insatser för att rädda jorden etc. men vad hjälper det, då udden i evangeliet gått förlorad? Fortfarande heter det i Ordet att "en såningsman gick ut för att så". Det heliga utsädet som är Guds fulla evangelium, förkroppsligat i den som personligen vill vara utsädet och så kanalisera livet.

Försök att inse allvaret i det konungsliga uppdraget genom att upplysa, informera, ja överbevisa människorna i din omgivning att de är på väg mot en evig förtappelse. Du har fått uppdraget att delge din nästa den dom som föreståt. Bibeln säger att den händelse som ligger strax framför berör alla människor på denna jord - Jesus kommer! Då detta hopp blir levande och verkligt, förlorar alla våra försök att locka människor genom underhållning sin glans. Istället för att ge skådespel skyndar vi oss till det som var mest värdefullt för den primitiva församlingen. De kämpade för det som till stor del överges idag;

> ***-Och dessa höllo fast vid apostlarnes undervisning och brödragemenskapen, vid brödsbrytelsen och bönerna. Och fruktan kom över var och en...***

Varför fruktan? Sanningen blev närgången och påtaglig. Sanningen om synd, rättfärdighet och dom. Dynamiken i förkunnelsen var så stark att underhållning i sammanhanget bara skulle te sig löjligt.

Då Jesus undervisar om himmelriket proklamerar han detta främlingskap som präglas utav ett himmelskt medborgarskap och ett sant lärjungaskap. I Matt 13 talar han bl.a. om hur Gudsriket skulle komma att utvecklas un-

ditt rike!

der den yttersta tiden. Lärjungarna hade förstått och hemligheten därom var uppenbar för deras hjärtan.

-Eder är givet att lära känna himmelrikets hemligheter, men dem är det icke givet.

Hemligheter, fördolda för världen. Han visar på hur en kryddväxt, som från begynnelsen var fin och gudomlig, förvandlas genom abnorm tillväxt till ett träd, där fåglarna bygger sina nästen. Nästa liknelse gäller en surdeg som genomsyrar det rena mjölet. Tänk efter och reflektera. Se på utvecklingen idag i de religiösa sammanhangen. Hur mycket av världens underhållning - både ekonomiskt och roande - dominerar och bestämmer inte utformningen av verksamheten? Istället för bönemöten har vi bidragsberättigade studiecirklar. Bibelstudier och väckelsemöten är ytterst sällsynta, om de inte initieras av något internationellt orakel. Varför har de bibliocentriska hemlands - och kampsångerna tonats bort och ersatts av moderna lovsångskörer, där varken himmel eller helvete existerar? Vid genomgång av ett flertal "lovsångshäften" från ett kristet förlag i Uppsala går det inte att finna ett ord om vad som väntar i den evighet som ligger strax framför. Ingenting om evigt mörker eller en evighet tillsammans med Jesus.

Den mur som skulle markera distans och avskildhet för Guds folk är rämnad. Den är uppfläkt likt en trasig klädnad. Gränserna mellan rikena blir allt svårare att skönja och identiteten har gått förlorad. Röster med väckelsekristet förtecken har höjts i detta land och frankt förklarat att ingen fara är å färde, allt är sig likt, slå dig till ro. "Min herre kommer icke så snart". Uppmaningen borde istället lyda: Se till att utrusta dig för den sista striden.

-Se, han kommer med skyarna, och allas ögon skola se honom, ja, ock deras som hava stungit honom; och alla släkter på jorden skola jämra sig vid hans åsyn. Ja, amen.

Uppenbarelseboken inleds med två påminnelser om vad som snart skall ske. Ett heligt krig utkämpas i ödmjuk bön och förkrosselse inför de ständigt aktuella sanningar vi möter i Guds ord. Du är ingenting annat än en syndare frälst av nåd. Benådad! Men du får kanalisera Hans makt och härlighet. Låt aldrig fanan sjunka i kapitulation. Striden hårdnar ju närmare slutet vi kommer. Hånet och förlöjligandet från världen eller den förvärldsligade kyrkan är oundvikligt om du vill hålla fast vid det levande hoppet. Jesus säger i bergspredikan:

-Saliga äro de som lida förföljelse för rättfärdighets skull, ty dem hör himmelriket till. Ja, saliga ären I, när människorna för min skull smäda och förfölja eder och sanningslöst säga allt ont mot eder. Glädjens och fröjden eder, ty eder lön är stor i himmelen.

Till sist en uppmaning som skrevs i samband med en varning för falska lärare: "Kämpa för den tro som en gång för alla blivit överlämnad åt de heliga." Du tillhör väl det rike, vars byggmästare och grundare är Gud, och vars grundvalar består för evigt? En hemlighet och en dårskap för världen, men dyrbart för den som valt att följa Lammet vart det går.

Evighets-perspektiv

Guds Frid!

När jag först hörde talas om kampanjen "Från minus till plus", slog det mig, att detta tema appellerar ju till ekonomi: plus eller minus i kassan. Detta är kanske trendigt. Det köps och säljs som aldrig förr. Man köper och säljer, inte därför att man behöver eller inte behöver en viss sak, utan för att öka sin förmögenhet. Spekulation i aktier, valutor och ränteförändringar är väl typexempel. Större mäklarfirmor arbetar numera i treskift. Världsbörsen har inte stängt en enda timme på dygnet. Men bråttom kan det vara ändå. Vid handel en grosse kan en tidsförlust av en sekund vid dramatiska kursförändringar betyda miljonförluster, i värsta fall konkurs. Den kristne har dock andra perspektiv och värderingar.

"Det betyder föga här i världen, om jag mycket eller litet har.

Blott jag har min Jesus med på färden, Och har Gud i himlen till min far."

Skillnaden mellan frälst och ofrälst är oändlig och ofattbart stor. Det är skillnaden mellan evig salighet eller evig förtappelse.

"Innanför eller utanför, vart skall du stå en gång?"

"Tiden försvinner, sekunderna ila, ila för dig och för mig."

Vare sig man är frälst eller ofrälst har det evighetsbetydelse hur man använder den tid, som ej kommer åter. Den sovande kristne leker tiden bort. Den, som snart väntar Jesus åter, inser, att skördens tid är kort.

Sök Gud medan han låter sig finnas. Akta på den tid då du är sökt, den tiden kanske ej kommer åter.

Med brodershälsningar

Ingemar Blomberg

Protestant i vår

Av Ulla Näsholm

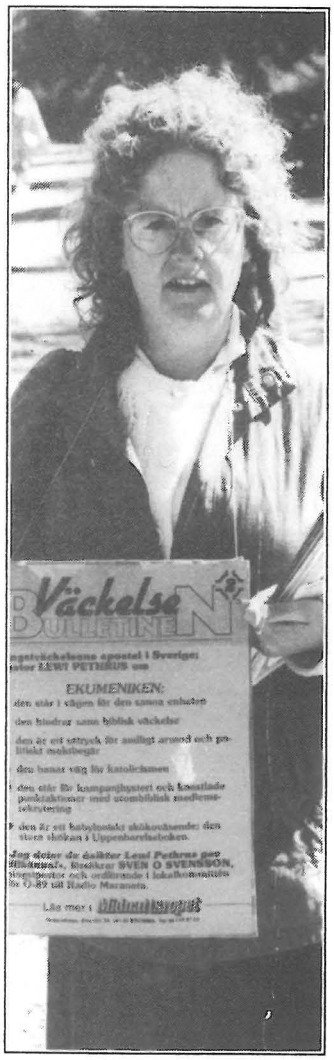

Agneta Orellana vid Ö-89

"Gör sällskap med den ensamme profeten som kom till de religiösa högtiderna i Israel och i kontrast till de etablerade lyckoprofeterna ropade ut varning och dom över Guds folk".

Kulturliv, politik eller idrott. Det var infiltrationen av bl a detta i församlingarna som gjorde att Maranata kom som ett slags proteströrelse i början av 60-talet.

Som ett rop skar det genom olika läger. Människor berördes och ställde sig utanför det etablerade och erkända. Jesus kommer, var ropet.

Idag har utvecklingen gått mycket långt. I ett skiktat eller differentierat församlingsliv finns allt som behövs för att tillfredsställa alla smak- och intresseriktningar.

I Gamla Testamentet var det en skara profeter som ropade till folket: "Allt står väl till och ingen fara är å färde".

Man tycker sig höra ekot av detta budskap i församlingen idag. Allt står väl till...

Att försaka, lida, avskilja sig från världen, finner inget gehör hos den nya typen av kristna. Det handlar mer om att förverkliga sig själv, må bra och ha framgång än att göra Guds vilja, söka hans ansikte och uppenbarelse.

Jag ska visa honom hur mycket han måste lida, sas det i initialskedet till Paulus, när han fick sitt revolutionerande möte med Jesus Kristus, och han förstod att den han förföljde var den Gud hade sänt för att frälsa sitt folk. Det handlade verkligen inte om att bygga upp en politisk plattform och genom inflytande och makt driva ockupationsmakten på flykten. Vad innebar att utbreda Guds rike, att predika Kristus synliggjord i församlingen? Och vad innebär det idag?

Fängelsevistelser, övergivenhet, "alla har övergivit mig", klagar Paulus vid ett tillfälle; utanförskap var en framträdande del av hans liv tills han slutligen led martyrdöden.

Bröd och skådespel

Att ge människor bröd och skådespel var kejsarens sätt att lugna människorna. Så var det i antiken. I dagens kristenhet accentueras detta på många sätt. Försörjning, lek och skådespel kommer i första hand. Guldkalven läser vi om i Gamla Testamentet. Tillbedja sina händers verk, hänge sig åt lekar, det var vad Israels barn gjorde medan Mose dröjde på berget för att ta emot lagen som Gud givit sitt folk.

Var det bara då som Guds folk reagerade på detta infantila sätt, eller finns det något av detta också i vår tid, på Nya Testamentets mark? Paulus skriver till Timoteus "när jag ser dina tårar..." Idag är det skratt, lek och spektakel som gäller. Efterföljelsen, korset finns oftast inte med i förkunnelsen. Att tiden är kort, att Jesus kommer snart finns knappt med som en doktrin längre. Ibland pliktskyldigt framförd men utan att innehålla några konsekvenser för livet. Klyftan mellan det fäderna stod för och det som idag är aktuellt i lära och liv är stor och verkar inte kunna överbryggas. "Gå ut ifrån dem.." säger bibeln.

Är bibeln alls tillförlitlig, har den inte blivit förlegad och otidsenlig. De som förr lämnade idrott, skådespel var de verkligen så naiva att de inte förstod att de skulle stannat kvar och vunnit människor i den ställning som de hade. De läste bibeln och förstod att man måste lämna världen om man ville vara med i församlingen. Hur går ekvationen ihop - inte kan väl församlingen vara en del av världen, och kan man med politiska maktmedel påverka och influera samhället så att människor genom detta ska kunna bli frälsta.

De romerska legosoldaterna i första århundradet som svurit kejsaren sin ed, hur skulle de ha handlat när de blev kristna och bekände Jesus Kristus vara Herre. Att bli Kristustroende var för många av de första kristna förenat med martyrium. Soldaterna kunde väl stannat kvar i hären, vittnat där och kanske vunnit någon för Kristus. Var det verkligen nödvändigt att ta

tid

det så allvarligt?

Givetvis har tiden förändrats. Guds ord är dock alltid detsamma, människors behov av en frälsare och försonare är också detsamma. Teknik och kommunikation är annorlunda idag, och människor anpassar sig snabbt efter nya förhållanden. Men människohjärtat är detsamma, sökande efter gemenskap med Gud, sin skapare är aktuellt också idag, även om det tar sig många nya uttryck. Jesus Kristus är densamme igår, idag, så ock i evighet.

Förberedelse för ny väckelse

Bibeln talar också om en tid då ingen KAN verka. Man får tydligen, men man kan inte. Vad ska kännetecknа den tiden, och är det något som vi redan nu kan skönja konturerna av?

Människor förbereder sig nu för den stora väckelsen. Den är på väg. Kyrkor och sammanslutningar av olika slag förbereder sig för den "nya tidsåldern" som snart ska bryta in. Katolska kyrkan och New Age med alla dess fraktioner förbereder människor för denna nya, världsomfattande religion.

Också döparrörelserna strävar mot samma mål - allt i enhetens namn. En del sanningar måste i kärlekens namn lämnas åsido för att alla ska finna sig tillrätta i det nya som är på väg.

Låt oss med kraft gå emot inställningen att "allt står väl till". Det står inte väl till. Låt oss ropa ut detta. Gör sällskap med den ensamme profeten som kom till de religiösa hög-tiderna i Israel och i kontrast till de etablerade lyckoprofeterna ropade ut varning och dom över Guds folk.

Om du icke varnar den ogudaktige skall hans blod utkrävas av din hand... Det är väl minst lika allvarligt att varna den troende, som övergett det som var från begynnelsen för att vandra sina egna vägar och söka sitt eget. Domen börjar på Guds hus, låt oss böja oss under den och omvända oss och på nytt söka Herren och hans vägar.

NATTEN

Denna insändare kommer från en broder som upprörts av tidningen Dagens behandling av Maranata.

Hur kan en dagstidning, som kallar sig kristen handla som om man vore en tidning i en diktaturstat? Jag känner inte till någon tidning i Sverige, som nekar annonser. Det enda vissa tidningar brukar neka är väl porrannonser.

Och det är det ju inte frågan om i detta fall, utan mötesannonser från en genuin kristen församling som inte leker kristendom, utan tar sitt uppdrag på allvar. Och annonser från ett sprit- och rökfritt hotell med frälst personal tar man inte in. Obegripligt. Även annonser från ett taxiföretag med frälsta chaufförer nekar man att ta in. Otroligt. När tidningen gör reportage från olika platser så brukar man vara mån om att visa upp Svenska kyrkans verksamhet, men mig veterligt har man aldrig nämnt något om en Maranataförsamling vid dessa tillfällen. Varför?

Heder åt den pingstpastor som för många år sedan i en stad, vid Dagenreporterns besök frågade: Tänker ni skriva om Maranata-församlingen? Svaret blir nej. Då blir det inget från pingst-församlingen heller, sade pastorn.

Jag kan aldrig föreställa mig att en profan tidning skulle uppträda på ett sådant sätt. Man hade ju hoppats på en ändring efter alla dessa år, men det ser mörkt ut. Den skulle nog heta Natten i stället för Dagen. P.g.a. detta handlande från nämnda dagstidning så har jag aldrig haft en tanke på att prenumerera.

Kjell Israelsson, Nybro

GUDOMLIG REDUKTION

Av Larz Gustafsson

Vi fullblodsfariséer har alltid en liten Gud medan vi själva blåser upp oss till orimliga proportioner. Men mår vi bra? Blir Gud ärad?

Det finns ett flöde av Guds kraft och smörjelse där man kan finna vila och samtidigt vara verksam.

Johannes Döparen sade med avseende på Herren Jesus Kristus: *Han måste bli större och jag mindre.* (Joh. 3:30). Äger detta uttalande fortfarande någon aktualitet? Är det tillämpbart på oss sentida lärjungar?

Jag tänker på det som Hans Lindelöw sade i sommarkonferensen 1996: "När människan blir stor blir Gud liten..."

Så talade Herren till mig en kväll då jag studerade 1 Petr. 4. I vers 11 heter det:

-Har någon en tjänst skall han tjäna efter den kraft Gud ger, så att Gud i allt blir ärad genom Jesus Kristus."

Det fanns både befrielse och förmaning i detta.

Om jag tjänar i egen kraft - vem är det *då* som blir ärad?

Men Gud vill att jag skall träda tillbaka så att Han får träda fram. Det är detta som vännen Erik Ewalds på sin sjungande finlandssvenska brukar kalla "para-sympatisk vila".

Jesus uppmanade alla som var arbetande och betungade att komma till Honom. Kan det ha varit oss lagträlar, som envisas med att kämpa i egen kraft, som Han syftade på? Vi, som har låtit ett *nytt* träldomsok läggas på oss och därmed fallit ur nåden.

Kommer man till Honom skall man finna att HANS ok är milt och HANS börda är lätt. Hans ok är det enda ok som är O.K.!

Stark i Herren

I Jer. 17:5 finner vi ett allvarligt ord. Det heter att den som sätter sig kött till arm hamnar under förbannelse och med sitt hjärta viker av från Herren.

Klart som korvspad att man viker av från Herren om man kämpar i egen kraft. Det heter ju i Ef. 6 att vi skall bli allt starkare i Herren och i hans väldiga kraft, samt i Sak. 4:6 att det skall ske icke genom någon människas styrka eller kraft, utan genom Herrens Ande. Och vi fullblodsfariséer har alltid en liten Gud medan vi själva blåser upp oss till orimliga proportioner. Men mår vi bra? Nix. Blir Gud ärad? Sällan!

Finns det ett flöde av Guds kraft och smörjelse där man kan finna vila och samtidigt som man vilar vara verksam? Japp!

Men då måste människan ödmjuka sig och bli som det barn Jesus ställde fram som ett exempel. Och det är inte populärt. Då blir ju all vår berömmelse utestängd. I Sak. 2:13 heter det att allt kött skall vara stilla inför Herren. Han förväntar sig inget av vårt kött. Köttet är ju korsfäst. Det kan vi läsa om i Gal. 2. Inte förväntar man väl sig något av en som är korsfäst? Man ber honom inte gå och köpa en liter mjölk eller gå och dela ut traktater. Han är redan ute ur "spelet". Nedräkningen är avslutad.

Låt Honom ta över

Vidare vet vi att Jesus sade att köttet är till intet gagneligt - dvs värdelöst. Paulus skriver att i hans kött bor intet gott. (Rom. 7).

Det som är fött av kött är kött och det som är fött av ande är ande, sade Jesus till den förbryllade och religiöse Nikodemus.

Gud dömer ut all vår egen rättfärdighet och kallar den för en smutsig klädnad.

Vad är evangelium? Evangelium är LET GO AND LET GOD! Släpp taget och låt HONOM ta över! Och det är här själva befrielsen ligger.

Nu innebär det här inte att vi blir viljelösa zombies eller robotar. Men det betyder att vi (och därmed våra döda gärningar) förminskas och HAN växer till (tar gestalt) i oss.

Larz Gustafsson får stå tillbaka och släppa fram Lejonet av Juda på arenan. Jag skall inte leva det kristna livet utan HAN skall leva SITT liv genom mig. Därför heter det också i Gal. 2 att nu är det inte längre jag som lever, utan Kristus lever i mig.

Varför har jag så ofta misslyckats i mitt kristna liv? Säg nu inte: "det har jag också" - även om du har det - för det hjälper ju inte mig nämnvärt! Jo, anledningen till misslyckandena är att det har varit för litet av Gud och för mycket av Gustafsson.

Om jag säger "fritt fram" till Universums Skapare så är succén redan ett faktum. Då blir det inte JAG som får framgång, utan Guds Ord har framgång och bevisar sin inneboende kraft, riktighet och giltighet.

Den goda delen

Det hänger till syvende och sist ändå inte på MIG, MIG, MIG.

Det är inte jag som är trons fullkomnare och hövding, Alfa och Omega, begynnelsen och änden. Men ofta agerar jag som om det vore så. Den högfärdiga (köttsliga) människans problem är att hon inte vill vara det godas kanal utan dess ursprung. Och djävulen är gärna med och hejar på allt självvalt gudstjänstväsende. Han vet att sådant fjärmar människan från hennes Skapare. Till slut blir Gud bara som en liten prick långt borta i fjärran medan vi flåsar omkring och spänner alla våra muskler till det yttersta.

Men Maria utvalde den goda delen... Ja, det här med Marta och Maria kommer ofta till mig. Samma sak gäller det sammanhang i Jes. 30 där det heter att det är genom STILLHET och förtröstan vi blir starka. I samma kapitel heter det: "Men ni vill inte... Därför väntar Herren tills han kan vara nådig." Han vill alltså ge oss sin nåd, men kan inte därför att vi kutar omkring i 190 km/timmen och inte ger honom en chans att nå oss.

Självfallet riktar jag svärdet mot mig själv. Om det är någon som behöver den här predikan så är det adrenalinmättade hr Gustafsson! Men om man delar med sig av sina erfarenheter och upplevelser så kan det vara till hjälp och välsignelse för andra.

Herren delar inte sin ära med någon. Han vill lysa fram och träda fram genom oss, men då måste allt kött vara stilla, så att han får en chans...

Undervisning

10 PROFETISKA BIBELDAGAR

Lörd 961228

❑ kl 19.30 Inledning. Den primitiva församlingen .Arne Imsen.

Sönd 961229

❑ kl 11.00 Säg ja till Jesus! Peder Blom, Kjell Roos

❑ kl 19.00 Väckelsemöte. Gunnar och Tage Nilsson, Arne Imsen.

Månd. 961230

❑ kl 11.00 Guds folk eller quislingar? Arne Imsen

Tisd. 961231

❑ kl 15.00 Maranatabudskapet i bibeln - och idag. Arne Imsen

❑ kl 22.30 Nyårsvaka Arne Imsen, m fl vittnen.

Onsd. 970101

❑ kl 11.00 Den primitiva församlingen och de profetiska tidshändelserna. Hans Lindelöw

❑ kl 15.00 Maranatavittnen. Arne Imsen

Torsd. 970102

❑ kl 11.00 Faran att ej vara beredd inför Jesu tillkommelse. Arne Imsen

❑ kl 15.00 Ett heligt nasirat. Arne Imsen

❑ kl 19.00 Väckelsemöte. Arne Imsen, m fl

Fred. 970103

❑ kl 11.00 "Den som inte hatar..." Arne Imsen

❑ kl 15.00 Det levande hoppet. Arne Imsen

❑ kl 19.00 Väckelsemöte. Bertil Fredriksson, Karin Widén, Hans Lindelöw

Lörd. 970104

❑ kl 11.00 "Korsets väg". Arne Imsen

❑ kl15.00"Maranatabudskapet och evangelisationen" Arne Imsen

❑ kl 19.00 Väckelsemöte. Arne Björkman, Larz Gustafsson, Doris Diaz, Arne Imsen

Sönd. 970105

❑ kl 11.00 "Det som var från begynnelsen" Tage Nilsson, Arne Imsen

❑ kl 19.00 Väckelsemöte. Lars Bygdås, Kjell Roos, Arne Imsen

Månd. 970106

❑ kl11.00LennartAndersson,Folke Jacobson "Leva i väckelse"

❑ kl 15.00 "Gideon & vår tid inför Jesu tillkommelse" Arne Imsen

❑ kl 19.00 "Gideon..." del 2 Arne Imsen

Varje kassett endast 5:- + porto

(självkostnadspris, OBS! vissa möten är 2 kassetter)

Beställes från:

Bällsta Media Center

Box 201 34, 161 02 BROMMA,

Tel: 08-98 56 83, fax, 08-98 21 39

AV ARNE BJÖRKMAN

DÅ ELDEN FÖLL...

T.B. Barratt har blivit kallad "Nordens pingstapostel". Det var han som förde pingstväckelsen och andedopet från USA till Skandinavien. Barratt var en flitig predikant och författare, och hans böcker har översatts till många språk. Hans författarskap har betytt mycket för pingstväckelsens utbredning i världen.

För nittio år sedan kom pingstväckelsen till Norge och spred sig sedan vidare och blev till stor välsignelse för andligt törstande män och kvinnor. I den här artikeln skildras hur Barratt sökte och tog emot dopet i den helige Ande och vad som sedan skedde i Norge.

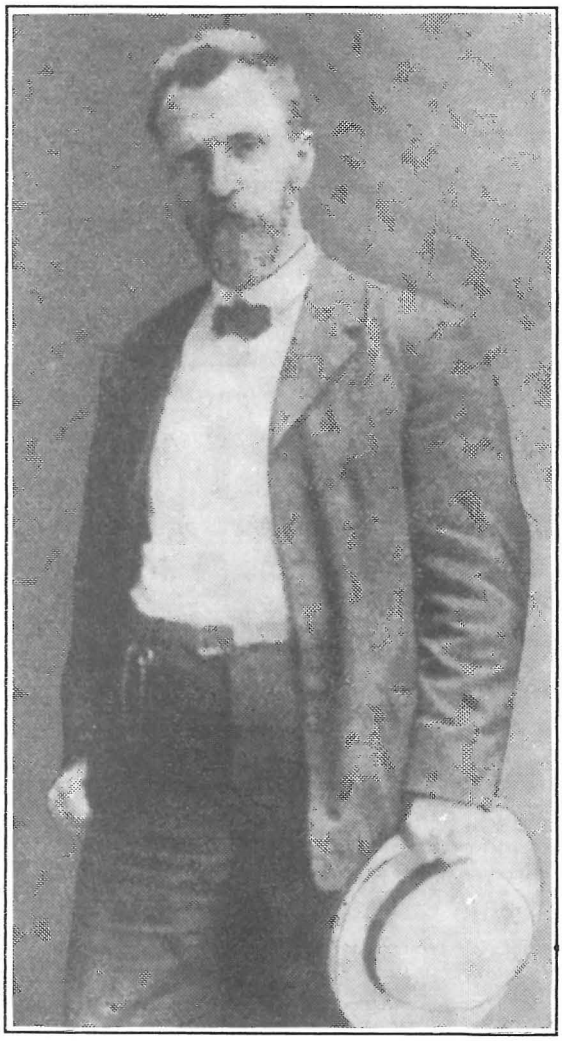

Pastor T.B. Barratt under sitt Amerikabesök 1906, då han tog emot "eldsdopet".

Det var söndagen den 22 december 1906. I Turnhallen på St. Olavs gate i Kristiania (Oslo) var en skara människor samlade till dagens första möte. Det låg en våldsam spänning i luften. Ledaren för Kristiania Bymission, Tomas Ball Barratt, hade alldeles nyligen kommit hem från USA och skulle nu tala i mötet.

De flesta i mötet hade redan genom tidningsartiklar blivit förberedda på att någonting nytt var på färde. Det hade skrivits om ett dop i helig Ande och eld. Ändå blev mötet för mycket för dem. Mannen som kommit hem till Norge med "eldsdopet" fick inte någonting sagt.

T. B. Barratt stod hela tiden och grät!

-Han är alldeles ifrån sig, muttrade några, lämnade lokalen och vandrade hem med de mest besynnerliga tankar.

Men en del människor stannade kvar - några för alltid - utan att veta hur mötet skulle sluta. Undrande satt de där och tittade på den gråtande predikanten.

Det som nu skedde var att T. B. Barratt kastade in pingstväckelsens eldfackla i den norska kristenheten. Han gjorde det mitt i julbrådskan och från en provisorisk talarstol i en idrottshall. Snart skulle det visa sig att den här pingstbrandfacklan tände eld i alla andligt törstande i Norge. Elden skulle sedan sprida sig vidare i Skandinavien, fortsätta till flera länder i Europa och slutligen ut över hela världen.

Redan den 29 december samma år skrev Barratt i sin dagbok:

> -En stor utgjutelse av Guds Ande äger rum. Tio har nu tagit emot andedopet, och fem av oss sjunger i tungor, två har haft syner och flera har profeterat i Anden. Det är många som söker. Halleluja!

Den sjunde januari 1907 berättade Barratt att över tjugo personer tagit emot pingstdopet. Samtidigt började det bli oro i lägret. Nyfikna människor strömmade till. Journalisterna vädrade sensationer och snart fylldes tidningsspalterna i hela Skandinavien av de mest underliga skildringar. Och Barratt konstaterade:

> -Tidningarna har blivit intresserade. Några skriver emot det som nu sker, men andra är mycket försiktiga och nöjer sig med att beskriva, vad som händer på mötena. Skaror strömmar tillsammans på mötesplatserna, Själar blir frälsta och Guds namn blir ärat.

JULFEST MED ANDEDOP

Under en julfest som anordnades av Bymissionen inträffade händelser, som arrangörerna inte väntat sig. Julfesten hölls i "Det Norske Totalavholdsselskaps" festsal på Möllergatan 20. Lokalen fylldes till

trängsel. Och Barratt skrev i dagboken:

-Herren hade själv sörjt för annonseringen på ett speciellt sätt. Guds välsignelser strömmade ned över oss. Det var nytt vin, som fylldes i gamla läglar, vilka också blev sprängda.

Under julfesten hände mycket. Några få exempel: En mor reste sig på plattformen och ropade högt och jublade, medan hon pekade på sina två söner, som låg slagna under Guds kraft. Två systrar satt stilla och blickade upp mot Himlen och talade någonting, som varken de eller andra närvarande begrep. En ung man var i hänryckning till klockan sex på morgonen.

Bymissionen höll under julhögtiden sin söndagsskolfest i samma lokal. Det blev en ovanlig avslutning på den dagen också. T. B. Barratt kommenterade:

-Det blev en av de märkligaste nätter vi hade upplevat.

Då barnen hade gått hem fylldes salen av vuxna. Medan man gick runt julgranen och sjöng föll Guds Ande på en troende man, så att han började sjunga i tungor. Flera personer blev frälsta, och kristna ropade högt om Andens kraft. Vid ett tillfälle var den helige Andes kraft så mäktig över Barratt att han upplevde att han ville dansa av glädje. Med slutna ögon rörde han sig mellan alla de lösa stolarna utan att stöta omkull någon av dem. Alla förstod att det var Herren som drev honom.

ELDFYLLDA SJÄLAR

Många märkliga ting inträffade under pingstväckelsens första tid i Norge. Flera fall av tungomålstalande ägde rum, som väckte stor uppståndelse. I ett möte i "Studentersamfunnet" fick en man ett mäktigt dop i den helige Ande. Med stor kraft, smörjelse och inspiration talade han i tungor. På engelska - utan att kunna språket - började han inbjuda folk att komma fram och söka frälsning. I mötet talade han sedan fyra olika språk i tungor. Till slut gick han upp i talarstolen och förmanade på norska folk till omvändelse. Strax efter låg en hel mängd på sina knän runt omkring och sökte Gud.

Kraftfullt verkade den helige Ande inom olika församlingar i Kristiania. Barratt konstaterade i sin dagbok:

-De eldfyllda själarna tillhör de mest skilda samfund och missioner, och de bär elden med sig överallt, vart de än kommer.

Trängseln i lokalerna blev allt större. Väckelsens eld brann och spred sig ut över Norge. Den 14 januari kunde Barratt skriva i sin dagbok att ett trettiotal hade tagit emot Andens dop med åtföljande tecken och att det säkerligen fanns fler som han inte visste om.

Väckelsen växte i styrka. Men på samma gång ökade motståndet. Och Barratt kommenterade:

-Nu strider de lärde om tungotalet. Psykiaterna söker få folk att tro, att Guds kraft gör folk galna, men Guds kraft har aldrig gjort det. Världen tål inte, att Guds barn är glada. På politiska och sociala sammankomster med klirrande toddyglas kan man vara vild av hänförelse, utan att någon anmärker därpå. Men Guds barns rena glädje slutar på dårhuset, menar man. Nej, min vän -den slutar i Himlen! Världsglädjen slutar ofta på dårhuset och alltid i evigt mörker.

I en gammal metodistkyrka på Azusa Street i Los Angeles, USA, kom det egentliga genombrottet för pingstväckelsen, 1906.

Inget motstånd kunde hindra den radikala pingstväckelsen. Den gick segerrikt fram genom alla hinder. Tidningarna intresserade sig alltmer för de nya väckelsevindarna. De svenska, danska, finska, amerikanska, tyska och engelska tidningarna skrev också om väckelsen som bröt fram i Norge.

-Nu tror jag att mina böner den märkliga natten i New York börjar bli besvarade, förklarade T. B. Barratt. Denna väckelse ska sopa rent i hela Europa, ära vara Gud.

Det var i USA som Barrat själv hade tagit emot dopet i den helige Ande. Ett kraftfullt eldsdop som kom att förvandla hela hans liv.

METODISTPREDIKANTEN

Tomas Ball Barratt föddes den 22 juli 1862 i England. Sedan han en tid bott i Norge fick han sin första skolutbildning i England.I tolvårsåldern blev han omvänd till Gud. Då han avslutat sina studier åter-

forts nästa sida

forts fr föreg sida

vände han till Norge. Han blev predikant i metodistkyrkan 1882. År 1885 kom han till Kristiania som predikant i den Andra metodistförsamlingen. 1902 startade Bymissionen, och Barratt blev utsedd till dess föreståndare. Och 1904 startade Barratt tidningen Byposten, som från 1910 började kallas Korsets seier.

T. B. Barratts arbete inom Bymissionen i Kristiania var framgångsrikt. Frågan om en ny lokal i stans centrum blev aktuell. Nu fick Barratt tanken att resa till USA för att skaffa pengar till den nya kyrkan, Håkonsborgen. På hösten 1905 reste han till New York för att göra en insamling. Men resan skulle få ett helt annat resultat än han tänkt sig.

Evan Roberts, som Barratt träffade i USA, blev ett särskilt redskap för Gud vid väckelsen i Wales, 1904-1905, som blev så genomgripande att teatrar, idrottsarenor och krogar fick stängas.

I USA sammanträffade Barratt med flera berömda predikanter, bl.a. L. S. Jones, Evan Roberts medarbetare från väckelsen i Wales. Det blev många samtal om andliga ting, men insamlingen till Håkonsborgen blev ett stort fiasko. Några gånger tänkte han resa hem igen med oförrättat ärende. Mitt i alla besvikelser läste han Charles G. Finneys självbiografi, som han ansåg vara "ett nytt kapitel i Apostlagärningarna". I sin dagbok den 11 september 1906 skrev han:

-Jag har bedit och gråtit, jag har varit tuktad i anden och tröstad och sedan ånyo fortsatt kampen. Hade det ej berott av tro, jag har på verkligheten av detta arbete, om att Herren ville visa mig en utväg, så skulle jag resa hem på en gång.

Barratt konstaterade också att han trodde att Herren skulle ha något bättre i beredskap för honom. Han berättade om sin djupa längtan efter ett dop i den helige Ande, som följt honom sedan hans tidiga ungdom.

FÖRBEREDELSEN

Vid den här tiden kom T. B. Barratt att läsa om pingstväckelsen, som brutit ut på Azusa Street i Los Angeles. Några dagar senare gjorde han en kraftfull upplevelse av Andens eld och smörjelse - men det var ändå inte andedopet. Det var mer som en förberedelse för det som skulle komma. I tidningen Byposten skrev han bland annat:

-Det skedde igår, söndagen den 7 oktober mellan kl. 5 och 6 på eftermiddagen, och nu ska ni få höra, vad som lett till detta. O- prisad vare Herren! -Det brinner i min själ! Jag tycker, jag är den lyckligaste man i världen. Allt har blivit nytt för mig. Jag är fylld med glädje och frid och kärlek till Gud och människor.

-Jag berättade visst i Byposten om en härlig väckelse som jag mottog strax före jul här i New York. Jag läste om Moodys liv och om hans möte med Henry Moorhouse, och hurusom denne predikade sju gånger över Joh.3:16. Under läsningen av detta kände jag, att Herren fyllde rummet, där jag var, och fyllde också min själ med sin kärlek. O, det var härligt. Men dock intet mot det jag nu erfar.

-Men hur stygg och eländig blev jag ej i mina egna ögon inför Guds renhet och helighet! Jag såg min äregirighet, min självviskhet, min självrådighet, min köttslighet. O, min Gud, jag såg så mycket som måste ha bedrövat Hans helige Ande! Jag blev förkrossad och böjd mot jorden som en mask, gång på gång.

Då Barratt fick höra om pingstväckelsen på Azusa Street i Los Angeles, sände han ett brev till de troende där och förklarade hur han upplevde sin andliga situation. Vid samma tid bad han om förbön i ett möte: att han skulle få hjärtat fyllt av Guds Ande. Och i ensamheten utkämpade han långa stunder i bön på knä inför Gud.

Det kom ett svarsbrev från de andedöpta vännerna i Los Angeles. I det framhöll de att när hjärtat är renat så ska man inte låta det stanna vid detta, utan man ska be Herren att han fyller det renade templet med SAMMA andedop som på pingstdagen i den första kristna församlingen i Jerusalem.

T. B. Barratt hade gjort en hel del mäktiga andliga upplevelser i USA. Men det stod klart för honom att vad han upplevt inte överrensstämde helt med de första kristnas erfarenhet på pingstdagen. Andedopet åtföljdes då av tungotal. Och något tungotal hade han inte upplevt.

Barrat beslutade sig för att - kosta vad det kosta ville - söka det andedop han kunde läsa om i Apostlagärningarna. Och som de kristna på Azusa Street i Los Angeles hade tagit emot.

Han stängde sig inne på sitt rum, fastade och bad. Han berättade: "Under fredagen höll jag på i bön hela dagen till klockan ett på natten, och nästföljande dag till klockan elva på kvällen ... Allt blev offrat och lagt på altaret ..."

DOPET I DEN HELIGE ANDE

Nu hade alla kyrkliga tankar på Håkonsborgen fått ge vika. Endast ett gällde: helöverlåtelse åt Gud och dop i den helige Ande och eld. Under söndagen deltog han i möten, men på eftermiddagen fortsatte den

andliga kampen på nytt.

-Jag gömde mitt ansikte i en handduk för att dämpa mina rop, så att jag inte störde dem som bodde vid sidan om mig. Men det dröjde inte länge, förrän jag skrek så högt, att man säkerligen kunde ha hört mig lång väg, om det inte larmat så väldigt på gatan. Efter en stund badade jag i svett. Jag kunde inte styra mig själv och blev gripen av Guds kraft i hela mitt väsen. Det for som en brusande ström genom hela min kropp också.

Följande dag vandrade Barratt omkring i stan och vittnade för alla han träffade på om den lycka och välsignelse han upplevde. Men ännu hade han inte fått det han sökte. Dag efter dag fortsatte han att söka Gud och be om tungotalets gåva.

Så kom äntligen dagen när T. B. Barratt efter mycket kamp och strid fick uppleva ett bibliskt dop i den helige Ande. Det skedde den 15 november 1906. I sin dagbok skrev han:

-Äntligen mottog jag dopet i den helige Ande och eld åtföljt av tungotal, alldeles som lärjungarna på pingstdagen i Jerusalem. O, vilken härlig och underbar upplevelse.

Andedopet gick till så här: Barratt hade hört talas om bönemöten i New York, vilka leddes av en andedöpt. Flera gånger besökte han de här mötena, eftersom där var liv och rörelse. Han stannade även på ett kvällsmöte, då Guds kraft var mycket nära.

-Jag bad mötets ledare strax före midnatt att lägga sina händer på mig och bedja för mig. Ögonblickligen började Guds kraft att verka i min kropp såväl som i min ande. Jag var liksom Daniel alldeles hjälplös under den gudomliga beröringen och måste stödja mig vid ett bord på plattformen, där jag satt, men gled slutligen ned på golvet.

Barratt kände att ord ville komma ut ur munnen, men inga ljud hördes. Han bad ett par personer att be för honom ännu en gång.

-Försök att tala! uppmanade den ena.

Men Barratt menade att Herren själv skulle driva honom till det genom sin Ande. Det fick inte vara något humbug med i den här saken.

Då Barratt började be såg de övriga en röd eldkrona över hans huvud och ovanför kronan en kluven röd eldtunga. I samma ögonblick fylldes hela hans varelse med ljus och obeskrivlig kraft. OCH HAN BÖRJADE TALA ETT FRÄMMANDE SPRÅK MED ALL MAKT.

Sedan kom bönens Ande över Barratt. Då blev Norge och alla hans vänner lagda så tungt på honom att han måste ropa högt under trycket.

På samma sätt lades sedan Skandinavien, hela Europa och USA på hans hjärta .Aldrig hade han kunnat be på sådant sätt förut. Det var Anden själv som bad genom honom.

Nu hade Barratt kommit till full klarhet om sitt andedop. En helt ny tid började i hans liv. Sin första predikan hade han hållit tjugosex år tidigare, den femte december 1880. Nu var han fyrtiofyra år gammal - och något nytt hade kommit in i hans liv. Ankaret var kapat. Det fanns ingen återvändo till det gamla livet. Han varken kunde eller ville se sig tillbaka.

T. B. Barratt blev föremål för många nidbilder. Ryktet gick om väckelsestormen och Barratts "luftfärder". En karikatyr ur den norska tidningen Vikingen är bara ett exempel.

En liten tid senare tog Barratt avsked från sina vänner i New York. Den åttonde december 1906 reste han med fartyget Camparia hem till Norge. I sin dagbok skrev han:

-Nu ligger alltså New York och Amerika bakom mig och en värld av händelser framför mig. Gud allena vet, vad som kommer att hända.

T. B. Barratt hade fattat ett heligt beslut: han skulle låta sig ledas av den helige Ande i allting. Med det målet i sikte återvände han till Kristiania.

Då Barratt åter stod på norsk mark skedde alla de under och tecken, som har beskrivits i början av den här artikeln. Och mycket, mycket mer!

Barratt trodde på en allians mellan troende i skilda läger. Men den 15 september 1913 skedde en förändring. Då troendedöptes T.B. Barratt och hans hustru Laura av Lewi Pethrus i Filadelfiakyrkan i Stockholm, sedan de en tid upplevt väckelse i dopfrågan. I och med det fick alliansprincipen en dödsstöt. En ny kurs lades upp: andedopsväckelsen blev även en troendedopsväckelse.

Barratt blev pingstväckelsens "apostel" i Norden. Den Andens eld han förde med sig hem, spred sig sedan vida omkring och blev till stor välsignelse för mängder av människor.

Möllegaten 38 i Oslo hyrdes 1910, och blev en samlingsplats under många år.

Gnosticismens lju

- från antiken till våra dagar

Mycket i vår tids nyandlighet har sina rötter djupt ner i antikens mystik och ockultism. Gudarna var viktiga för den tidens människor. Och de som ägde insikten och kände hemligheterna (gnosis), tillhörde makteliten i det grekiskromerska samhället.

När så den kristna församlingen trädde fram med budskapet om den ende, sanne, levande Guden blev det omedelbart konfrontation med de gnostiska och kosmiska krafterna. Historien lär oss också att mycket från den nyhedniska tankevärlden fick insteg i vissa kristna församlingar.

Men den stora frågan är var kristenheten står idag med alla sina ekumeniska inviter och flummiga allkristna tungomål.

"När man betonar en del av sanningen så starkt att det blir hela sanningen, blir den i verkligheten en lögn."

Det kan sägas vara själva kärnan i den övertroröreIse, som fortsätter att förvilla och skapa kaos i kristna församlingar runt om i vår värld idag. Trosrörelsen har i mångt ändrat på sin strategi, men just tendensen eller den stora hemligheten som idag lanseras är den stora väckelsen som skall komma.

Det går helt i linje med den sk klassiska villfarelsen som trosrörelsen för fram. Guds intresse för människan överdrivs på ett sådant sätt att människan plötsligt kommer i centrum och inte Gud, hans vilja och avsikter. Gud blir "användbar" för människan och tron - övertron - blir den patentnyckel som rent mekaniskt utlöser övernaturliga krafter.

Här blir trospredikanterna de verkliga experterna som med artistiskt raffinemang utlöser hälsa och välsignelser över publiken. Och välsignelsen finns här och nu i detta jordelivet; pengar, hälsa och framgång. Framgångsteologin blir alltså alltmer inomvärldslig. Evigheten tonar bort, och det urkristna hoppet om frälsning bort från denna syndens och våldets jämmerdal går förlorad.

Det är också så att detta framgångstänkande blir alltmer rumsrent och allmänt i hela kristenheten. I synnerhet talet och spekulationerna om den stora väckelsen.

I Stockholm Vineyard utlovade Mark Dupont från Toronto på en konferens nyligen att den verkliga megaväckelsen som alla väntar på kommer under våren 1997. Närmare bestämt den 20 maj...

När man tar del av den seriösa undervisning som faktiskt finns att tillgå om framgångsteologin, återkommer man ofta till begreppet "högre kunskap". En högre kunskap om skapelsen, om Kristus och människans ställning. I denna högre kunskap ingår också att trosförkunnarna tycks koppla bort och dyrka själva bibelordet vid sidan av den levande Guden.

Genom Ordet och den högre bekännelsen kan man aktivera antingen de onda eller goda krafterna. - Köttet och materien är alltid onda. Anden är av Gud och alltid god. Därmed är vi inne på klassisk mark, för detta är exakt vad som förkunnades inom den tidiga gnosticismen. Ett av den första församlingens verkligt stora gissel.

Det är denna villfarelse, en blandning av allsköns orientaliska myter och dess överlägsna och uppblåsta lärare, som aposteln Paulus bekämpar i både öppna och förtäckta ordalag i flera nytestamentliga brev.

Det var oftast inga problem i urkristen tid att få människor att tro på Gud och Hans son Jesus Kristus. Problemet var att få dem att tro på den *ende* sanne, levande Guden. Det fanns många makter och härskare i den grekisk-romerska mytologin. Och Jesus fick gärna vara med som *en* av dessa andefurstar. Snart ser vi också hur denna villfarelse alltmer börjar tränga in i församlingens undervisning.

En ingående och trovärdig beskrivning av den första församlingens kamp mot hedendomen finner vi i kyrkohistorikern G Wegeners arbete från 1961. (Gummessons förlag) Vi citerar:

> -Genom de båda apostlarna Petrus´ och Paulus´ död förlorade den unga kristna församlingen sina starkaste auktoriteter. Framför allt var det Paulus, som ytterst ingrep med ordnande hand i alla stridsfrågor.
>
> --- bakom vart och ett av hans ord stod hela tyngden av hans dominerande personlighet. --- Nu var församlingarna lämnade åt sig själva...
>
> -Visserligen ägde man på många håll apostlarnas brev och även berättelsen om Jesu liv och ord. Men samtidigt uppstod en mängd tvivelaktiga skrifter. Författarna - åtminstone de flesta - handlade i bästa avsikt, men oftast hörde de hemma i en främmande tankevärld, och de började blanda in främmande

va gift

Av Lars Bygdås

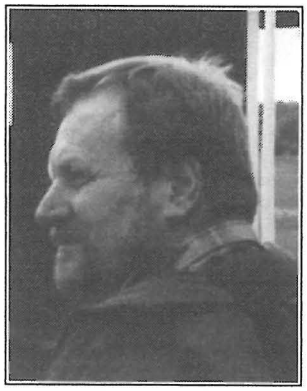

idéer i det kristna tankeinnehållet. --- Överallt började förvirring och förvillelse göra sig gällande, vilka skulle sätta den unga kristendomen på dess hårdaste prov.

Och vidare:

-Gnosticismen i alla sina mångskiftande varianter --- var den kristna församlingens verklige fiende, fruktansvärdare än alla förföljelser ---. Den var som ett smygande, men ljuvt gift, som med skrämmande kraft drog in människor i sin trollkrets för att till slut ta musten ur dem.

Så långt Wegener.

Det verkligt förrädiska i denna process var att de insiktsfulla - gnostiska - lärarna använde det kristna språket i de välkända termerna i undervisningen, men man överdrev eller undergrävde de olika sanningarna och talade om djupheterna och hemligheterna, som bara de invigda kunde få inblick i. Framför allt människan själv upphöjdes (= antropocentrisk) medan Herren Jesus alltmer underbetonades. Man drev in i ett för Nya Testamentet okänt regelsystem i fråga om mat, dryck eller helgfirande. Allt för att förslava och terrorisera den syskonkrets, som Jesus friköpt med sitt eget blod.

Flera kyrkohistoriker är ense om att just denna överlägsenhet och fräckhet är allestädes igenkännande särdrag när det gäller de gnostiskt anfrätta villfararna.

Dessa män gjorde anspråk på andlig överhöghet och krav på erkännande av en djupare insikt. Ett fenomen, som vi också ser upprepas bland ledarna för dagens framgångsteologer och där det finns ytterst litet till övers för dem som tvivlar eller

forts nästa sida

Segraren från GOLGATA

Det är omkring 60 år efter Kristus. Epafras från Kolosse kommer till Rom i ett mycket angeläget ärende. Så angeläget att han rest från Mindre Asien till Italien för att möta sin lärare och medbroder Paulus, som sitter fängslad i Rom.

Något höll på att gå snett i den unga Kolosseförsamlingen. De segrar Paulus och Epafras varit med om att vinna under Efesus-väckelsen hotades av en förrädisk, inre fiende. Troligen var också Laodice och Hierapolis angripna.

Det var sent i Paulus liv. Han hade inte många år kvar i denna värld. För den kristna församlingen och det rena evangeliet var det en direkt avgörande period. Skulle den blodköpta församlingen bevaras i nåden eller skulle den influeras av judisk lagträldom eller undermineras av den "högra kunskapen" i tidens olika mysteriereligioner? Det var en ödesfråga.

För Paulus, som sitter fängslad blir det en kamp med penna och pergament. Han skriver breven till efesierna, kolosserna och till brodern Filemon. Särskilt kolosserbrevet, denna polemiska kampskrift, blir genom Andens smörjelse över ett snart avslutat apostlaämbete en enda lovsång till Jesus, Guds Lamm. Jordens, människornas och hela kosmos Återlösare.

Vi kan förstå att dessa rader tummades och lästes och lästes och tummades igen av nykristna, som fick sin frihet bekräftad och påmindes om att nåden räcker...

Vad var då problemet i Kolosse (och även andra församlingar)? Flera bibelkommentatorer är ense om att det var en tidig ännu ej utvecklad form av gnosticism. Man är också tämligen ense om att detta var något av det farligaste som angripit församlingen. Uppblåsta och välutbildade lärare ville "förbättra kristendomen". "Tillföra något mer..." Dessa lärare kännetecknades av:

a) de gjorde anspråk på andlig överhöghet, och krävde att tillerkännas en "djupare insikt",

b) sysslade ständigt med spekulationer om skapelsen och kosmos ursprung och det ondas makt. Man dyrkade änglavärlden och ansåg t o m att Kristus själv måste underkasta sig vissa himlafurstar;

c) hade en förvrängd uppfattning om förhållandet mellan anden och materien där materien var det ondas hemvist. En uppdelning mellan köttet och anden (=dualism). Svaret från aposteln Paulus på alla dessa villfarelser är KRISTUS. Kristi försoning för hela människan. Och Kristus och hela skapelsens mål och mening. *"Ty det behagade Gud att låta all fullhet taga sin boning i honom."* Kol 1:19. Vi förstår att här är det inte bara fråga om mänsklig visdom utan om uppenbarelse.

Den kamp som Paulus kämpade är på intet sätt över. Kanske står den kristna församlingen i dag inför sitt svåraste prov. (I synnerhet då den andedöpta församlingen).

Man vill "använda" församlingen i kampen för ett humanistiskt samhälle, i arbetet för världsfred och så vidare. Men det finns även hot inifrån. Karismatiska "jet setare" med "anspråk på andlig överhöghet gör sig stora på syner och uppenba-relser. Särskilt då uppenbarelsen om tidernas största väckelse.

Man föraktar den lidande Kristus och experimenterar med läror om "köttet" och "anden". De upplysta och de oupplysta. Alltså per definition villfarelser, som är identiska med de som härjade i Mindre Asien år 60 e Kr. Vi har förvisso ett informationsansvar. Och måtte vårt svar bli ***Kristus - Segraren från Golgata*** förkroppsligad i sanna och befriade och frimodiga människor.

Lars Bygdås

Forts fr föreg sida

ifrågasätter dessa mäns oerhörda smörjelse.

En som har försökt analysera och kartlägga dagens övertrorörelse är Jimmy Swaggart i boken *Övertro - den nya gnosticismen.* (1982)

Han säger:

-Det finns en atmosfär av överlägsenhet omkring de här lärarna. - De tycks sätta sig själva över alla andra. De är 'den nya skapelsens folk' - De har 'kunskapen' (gnosis). Överlägsenhet kommer alltid från Satan. Och de uppenbarar den världsliga människans ego, de som tror på den sk överlägsna rasen.

Swaggart menar att det finns graverande likheter mellan den gnosticism som hotade den första församlingen och den lära, som en av upphovsmännen till hela trosrörelse, E W Kenyon företräder. Kenyon, som började sin verksamhet omkring 1937 i Seattle, USA, kan sammanfattas i några punkter:

Bibelordet dyrkas vid sidan av den levande Guden.

Jimmy Swaggarts bok "Övertro".

Kunskap sägs vara vägen till att uppnå en gudomlig plats i skapelsen - en ny position för den troende, som gör honom till en del i en överelit eller härskarras.

"Bekännelse" frigör det godas kraft.

Synd och förlåtelse spelar bara en mindre roll i dagens upplevelse.

Förnekande av mänsklig natur, antingen är vi gudomliga eller sataniska (dualism).

Undervisning om lagar och formler, som kan kontrollera omständigheter runt omkring oss.

Förnekandet av Kristi lidande. Korset tillhör ett förflutet elände.

I sina forskningar om 'den överlägsna rasen' kommer Swaggart fram till rent kusliga slutsatser. Han skriver:

-E W Kenyon kan ha hämtat en del av sin undervisning från de tyska filosoferna, som utövade stort inflytande på en stor del av den kristna världen strax före andra världskriget. En del av dessa var också gnostiker i sina antaganden. Det var då, som också Adolf Hitler propagerade för sina läror om en överlägsen ras - och han påstod t.o.m. att han var tjänare till Jesus Kristus. Swaggert menar att dessa tyska teologer umgicks flitigt med Hitler och betraktade sig själva givetvis som (genom kunskap) tillhörande en överlägsen ras.

Jag har inte haft möjlighet att följa upp Swaggarts antaganden, men håller det inte för otroligt att de skulle kunna vara riktiga.

En sak som ytterligare förstärker sambandet mellan övertrorörelsen och nazismen är ju det gemensamma föraktet - eller skräcken - för det svaga. Inom trosrörelsen gäller ju just att bekänna fram resultat, helande, framgång etc, etc. att erkänna sin sjukdom räknas t ex inom vissa kretsar i trosrörelsen som ett direkt nederlag.

I boken Vårt förakt för svaghet, citerar professor H Ofstad Hitler:

-Den starke måste härska. Inte låta sig smälta samman med den svagare och sålunda offra sin egen storhet. Bara den födde veklingen kan erkänna detta som grymt. - (Mein Kampf s. 312)

Se Arne Björkmans artikel i detta nummer!

Så sade alltså Adolf Hitler, som också beskrivs som mycket öppen för ockulta idéer. I vår analys av denna yttersta tid får vi inte glömma själafiendens närmast desperata mål, att med människans hjälp nå världsherravälde. Inom tekniken, musiken, mystiken, idrotten; inom konst och vetenskap driver Satan människan att spränga gränserna för det normala. Och i denna kamp har Satan stor hjälp av den fallna kyrkan och över huvud taget alla kristna riktningar, som är villiga att för t.ex. "fredens" eller "gemenskapens" sak ge efter något litet i fråga om läran.

Det finns en mycket märklig och mycket vilsen föreställning i vår kristna kultur - att vi lever i en tid av någon slags amnesti i den religiösa världen. Att kyrkan och församlingen skulle tjäna på integration av alla goda krafter.

Magi och svartkonst betraktas som i det närmaste bortkultiverat och vad som nu gäller är att samla alla goda krafter, inomvärldsliga som övernaturliga, i ett globalt räddningsprogram. Här är frikyrkorna något av föregångare genom sin fixering vid fredsfrågan, De flesta gudstjänster i radio eller tv handlar till stor del om fred, miljö eller humanism.

Att Gud skulle ha ett handlingsprogram i denna ändens tid och faktiskt ha situationen under kontroll framkommer ytterst sällan. Det allkristna veckomagasinet Petrus har de senaste åren fullständigt slagit in på den breda vägen. På kultursidorna recenseras hollywoodfilmer och rockplattor, precis som i vilken veckoblaska som helst. Inför världsmästerskapen i Göteborg 1995 ägnades stor uppmärksamhet åt den multireligiöse sprintern Carl Lewis. Alltmedan Lewis i andra media berättade om att yoga och meditation var västa sättet att förbereda sig inför tävlingarna.

Målet i hela detta skeende är ingenting mindre än att skapa ett superego, den övermänniska, som exempelvis romimperiet med alla sina magier och religionsblandningar misslyckades med.

I min bibel står det att Gud stämt möte med alla dessa religiösa styggelser. Alla på ett och samma ställe på en och samma dag för en slutlig uppgörelse. (Upp 18:8)

Predikans och undervisningens mål i vår tid måste vara att få människor och församlingar så långt bort från denna galgbacke som möjligt.

Vägen bort heter Jesus Kristus. Han som också är sanningen och livet.

Smala eller allmänna vägen?

Av Bengt Gustafsson, Uttersjöbäcken

Med anledning av en del resandes erinringar och synpunkter på den gamla smala vägen, utsändes detta meddelande för kännedom.

Vägen anses av många som otidsenligt smal, och presenteras av vissa, med låg, eller ingen utbildning alls, vara försedd med en avskräckande, ja, t.o.m. livsfarligt trång infart. Det finns utanför infarten, och sedan med jämna avstånd efter hela vägen, tio trafikregler, från den tid då människan rätade upp sig, och började gå på bakbenen för att få vidgade vyer, ha förlorat sin aktualitet. I synnerhet 3:e, 4:e och 6:e synes inte längre vara normgivande för många, eller ens nödvändiga. Nu äntligen ska väl människans inneboende godhet få sitt tillfälle, menar man.

Vi har startat ett åtgärdsprogram, som vi tror på. AB Vägförbättringar har antagits som huvudentreprenör. Härmed anlitas ett stort, välkänt företag med lång erfarenhet inom branschen, med högt utbildade tjänstemän, däribland på senare år många kvinnor. En samverkan mellan manligt och kvinnligt skall bidraga till att eventuella kvarblivande kurvor ska bli olycksfria, strömlinjeformade och angenäma för resande.

Frågan om namnbyte har väckts. Ett förslag har vi redan, som torde motsvara mångas önskemål: Allmänna Vägen. Mycket talar för att det blir antaget.

På vissa håll har redan breddning av vägen påbörjats, så att en del enskilda och grupper som hittills suttit trångt, skall få ett välbehövligt, senkommet erkännande som fullt likvärdiga reskamrater. Även infarten har breddats betydligt, och därmed blivit problemfri för de flesta, och vakterna har omskolats i takt med tidens krav. Vårt önskemål är nu, att där detta arbete ännu inte har kommit i gång, det skall påbörjas med det snaraste, så att vi kan minska irriterande störningar i den interurbana trafiken och gemenskapen. Vi ser fram emot den tid då vi alla kan vara med i allsången: "Räck mig din hand, vi har samma väg att gå..."

Vare det nu allom kunnigt, att infarten inte längre är så avskräckande och riskabelt trång. Det fordras endast en rituell handling med bifogat intyg, och sedan att man inte avviker från mängden i tro och levnadssätt för att få fortsätta resan. Tidigare har detta beskrivits så svårförståeligt och snävt, att många som försökt komma in icke har förmått det. Många har också med viss framgång försökt att förhandla sig fram till ett acceptabelt certifikat. Deras starka skäl har ofta varit: Vi är visserligen ännu inte så fullkomliga, men hoppas vi ska bli det på resan, och för resten, ökeneremiter, pelarhelgon, pietister och domherrar, som varit på resa länge, har ju sina fula fläckar också, eller hur?

En distingerad man i 40-åren, som sade sig föra de ungas talan, gjorde gällande att de tio skyltarna med förbudskaraktär, i synnerhet 3:e, 4:e och 6:e, numera endast distraherar många resande då särskiljande tillämpning skapar osäkerhet och förvirring. Därtill bidrager också, att det ännu finns en minoritet som energiskt anser att dessa punkter är omistliga, liksom de övriga sju, och uppträder i trafiken enligt dessa och därigenom orsakas svåra störningar i utvecklingen och förseningar i likriktningen.

Att snabbt montera ned skyltarna med de tio reglerna, som någon föreslog, anses inte så lämpligt, men förslaget att sätta upp dem på samma avstånd från vägen som annan reklam ansågs antagbart.

Då nu färgen på de tio trafikreglerna har börjat flagna, så att bokstäverna är oklara, så har någon hittat på att ändra i texten. I 4:e tavlan har bokstaven h i hedra ersatts med ett b, bedra din fader och din moder. På tavlan nr 6 har ordet icke, som en del populära, ledande dignitärer skrapat på, så att det blivit i det närmaste oläsligt , målats över i tavlans färg, så att där står nu: Du skall begå äktenskapsbrott. Att ett kvickhuvud med pensel och färg ändrat litet på ordalydelsen, skall säkert väcka en allmän munterhet bland resande, så att man med tillfredsställelse kan sjunga: "Räck mig din hand, vi har samma väg att gå..."

En del tjänstemän på hög nivå har också uttalat sitt gillande, och betecknar dessa åtgärder som i högsta grad evangeliska, och torde man kunna se fram emot den tid då dessa rostiga, otidsenliga regler inte längre anses behövliga, och man rogivande kan nynna; "Varje själ har sin väg att gå". Då skall dogmen om människans inneboende godhet blomma ut.

Som synes bär vårt arbetsprogram klara kännetecken på att emanera ur människokärlekens och humanismens rena källor, varför vi ser framtiden an med tillförsikt. En ny tidsålder "New Age" är inom synhåll. "Räck mig din hand, vi har samma mål att nå."

Å Allmänna Vägens interimstyrelses vägnar,

Per Adamsson

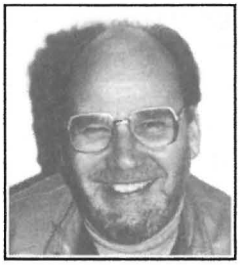

AV ARNE BJÖRKMAN

I den tolfte artikeln om de nyandliga rörelserna fortsätter vi behandla Adolf Hitlers ockulta intresse, och visar på att nazismen inte endast är politisk utan också nyhednisk.

ADOLF HITLER och ockultismen

Del II

Tidigt i livet gjorde Adolf Hitler ockulta upplevelser. Och under sina "okända år" i Wien studerade han astrologi, mysticism och ockultism och läste mycket om antikens Rom och de österländska religionerna. Av allt att döma sökte han "den heliga Graal", förmågan till ockult seende.

Hitler ville få personlig visshet om den översinnliga väg, som Richard Wagner undervisade om i sina mysteriespel. Och under sitt nyandliga sökande skulle han komma i kontakt med ordensrörelser och personer, som sysslade med forngermanska ritualer och ockultism.

Inom New Age-rörelsen väntar man idag på att den kristna epoken, Fiskarnas tidsålder, mycket snart ska avlösas av en nyandlig era: Vattumannens tidsålder. Då ska kristendomen försvinna och ockultism och New Age-filosofier få en framträdande plats i samhället. Och då är jorden renad från allt negativt inflytande, menar man.

Håkan Arlebrand påpekar i sin bok om ockultism *"Det okända"* att Adolf Hitler fascinerades av tanken på Vattumannens tidsålder. Och efter nazisternas maktövertagande i Tyskland, menade de tyska astrologerna att Vattumannens tidsålder började 1933, samma år som Hitler kom till makten.

Den som ändå tvivlar på att Adolf Hitler och andra ledande nazister var ockultister bör fråga sig varifrån nazistpartiet fick myterna om övermänniskorna, den ariska rasen och blodets renhet.

DEN UTVALDE

Adolf Hitler föddes i Österrike den 20 april 1889. Då Adolf var fem år flyttade familjen till Linz, där pojken skulle göra sina första ockulta upplevelser. I det gamla berömda benediktinerklostret i byn Lambach uppträdde Adolf Hitler som korgosse och fick ofta tillfälle att "berusa mig av de ytterst glansfulla kyrkliga helgernas pomp och ståt".

Familjen var alltså katolsk. Och muntliga rykten jag hört gör gällande att den även var spiritistisk, något som skulle kunna förklara Adolfs tidiga ockulta upplevelser.

Redan som barn älskade Adolf Hitler pomp och ståt. Det skulle han också göra som vuxen. I den katolska kyrkans ritualer och processioner fann han en del av det pompösa och praktfulla, och i operans värld en annan del.

Tidigt i livet gjorde Adolf Hitler översinnliga upplevelser. Som tolvåring var han på operan i Linz och såg "Lohengrin" av den ockulte tonsättaren Richard Wagner. Det var då han för första gången fördes in i den forngermanska sagans mystiska och ockulta värld. I fantasin kunde han då se sig själv som en Siegfried eller Parsifal, en hjältemodig germansk krigare, som var förutbestämd att leda ett stort folk.

Den första stora översinnliga upplevelsen skedde tre år senare, när Hitler var femton år och såg Wagners "Rienzi" tillsammans med sin kamrat August Kubizek. Efter det att Hitler med "brinnande entusiasm" hade betraktat operan och riktigt sugit i sig innehållet - den berättar om en romersk folktribuns uppgång och fall - vandrade han och kamraten upp till toppen av Freienberg. Och där i den stjärnklara natten talade Adolf Hitler "profetiska ord" till sin kamrat om sitt eget liv.

August Kubizek berättar:

-Adolf Hitler stod framför mig och grep mina händer och höll dem i ett fast grepp. Han hade aldrig förr gjort något sådant. Av hans grepp kände jag hur djupt rörd han var. Hans ögon lyste blanka som i feber av upphetsning. Orden kom inte lugnt ur hans mun som de brukade göra, utan i brottstycken, hest och skrovligt. Varken förr eller senare har jag någonsin hört Adolf Hitler tala som han gjorde i detta ögonblick.

Den här händelsen skildrar August Kubizek i sin bok "Den unge Hitler". Han tillägger att det kändes som om en annan varelse talade ur Hitlers kropp.

-Han manade i storslagna, inspirerande bilder fram sin egen och sitt folks framtid. Han talade om ett mandat, som han en dag skulle motta av folket för att leda det från slaveri till frihetens höjder - en särskild uppgift som en dag skulle anförtros åt honom.

Då ungdomsvännerna omkring trettio år efteråt möttes vid Wagner-festspelen i Bayreuth konstaterade Hitler: "Det var just då det började".

DRÖMMARNAS STAD

Fyra år senare delade Hitler och Kubizek ett litet hyresrum i Wien. Vid den tiden tycktes Hitlers storslagna "profetiska ord" bara vara drömmar. Men Hitler trodde på dem och vandrade vidare på den ockulta vägen.

Adolf Hitler läste mycket. Hemmavant rörde han sig bland bokhyllorna i det berömda Hofburgsbiblioteket.

-Böckerna var hela hans värld, berättar Kubizek. I Wien var han så ofta på Hofsbiblioteket, att jag en gång på fullt allvar frågade honom om han tänkte läsa hela biblioteket, något som naturligtvis renderade mig några syrliga anmärkningar.

Den engelske historikern Alan Bullock har påpekat att Hitler läste mycket om antikens Rom och studerade de österländska religionerna. Han läste även böcker om yoga, hypnotism, astrologi, mysticism och ockultism. Bullock menar att Hitlers val av litteratur var kritiklös och osystematisk. Men Bullock gör en missbedömning av Hitlers studievanor.

Andra källor hävdar att Hitler bedrev ett mycket systematiskt studerande i olika ämnen för att skaffa sig större kunskap. Han läste mycket om ockultism för att få ockult kunskap. Hitler studerade också politiska skrifter. De politiska tidningarna och böckerna var rasistiska och nationalistiska.

Hitler blev mer och mer övertygad om att den alltyska (pangermanska) rörelsen hade rätt i sina strävanden. Alla länder som kunde betraktas som tyska skulle bilda en union, varifrån hela världen sedan skulle styras.

Adolf Hitler skriver i "Min kamp" om åren i Wien:

-Under denna tid utbildade sig inom mig en världsbild och en livsåskådning, som blev till en bergfast grundval för mitt dåvarande handlande. Till vad jag en gång skapade mig har jag endast behövt en obetydlig komplettering, ändra något behövde jag inte. Wien var och förblev för mig den svåraste men även grundligaste skolan för mitt liv.

Adolf Hitler vid tio års ålder. Fem år senare skulle han göra sin första stora ockulta upplevelse. Enligt honom själv var det då allting började.

Vad var det då Adolf Hitler sökte i alla de här skrifterna om astrologi, mystik, ockultism och medeltida myter? Av allt att döma sökte han "den heliga Graal", förmågan till övernaturlig kunskap och ockult skådande. Hitler ville få personlig visshet om den ockulta väg, som Richard Wagner undervisade om i sina mysteriespel.

Enligt Walter Johannes Stein, matematiker, historiker och arkeolog, var Adolf Hitler även intresserad av "ödets spjut", en legend som uppstått under de första kristna århundradena, precis som legenden om "den heliga Graal".

År 1928 gav Stein ut en bok med titeln "Världshistorien i ljuset av den heliga Graal". Då nazisterna kom till makten ville SS-ledaren Heinrich Himmler att Stein skulle arbeta för nazistpartiet i dess ockulta byrå. Stein som kände sig pressad sökte tillflykt till England. Under det andra världskriget arbetade han för den brittiska underrättelsetjänsten. Bland annat var han premiärministerns rådgivare. Churchill, själv spiritistiskt intresserad, ville veta hur den tyske Führern resonerade på det ockulta området.

För den brittiske premiärministern kunde Stein berätta att han lärt känna Adolf Hitler, när han studerade vid universitetet i Wien. Stein skulle bland annat läsa in en kort översiktskurs i tysk litteratur. En av de obligatoriska böckerna i kursen var ett verk av en av tolvhundratalets stora diktare, Wolfram von Eschenbachs "Parsifal", där " den heliga Graal" omnämns. (Parsifal är den heliga Graals väktare i den keltiska Arthur-sagan. Parsifal och hans hjältedåd besjungs i Richard Wagners mysterieopera med samma namn.)

Stein blev så intresserad att han började forska om "den heliga Graal".

Forskningarna förde honom en sensommardag 1912 till de gamla kvarteren vid Donau. Där fanns några små antikvariat, som sålde religiös, teosofisk och ockult litteratur. Stein fann en äldre utgåva av "Parsifal" av den ovan angivne författaren. Boken var full av handskrivna kommentarer på varje sida. Då Stein studerade kommentarerna förstod han snart att den tidigare ägaren satt inne med stort ockult vetande. Och den förre ägaren hade skrivit sitt namn på försättsbladet: *Adolf Hitler.*

"DET HELIGA SPJUTET"

Efter en tids efterforskningar lyckades Stein få tag i Hitler. Stein inledde ett samtal om" Parsifal" med honom, men Hitler visade inget större intresse. Inte förrän Stein inflikade att han trodde att den romerske centurion som stuckit sitt spjut i Jesu sida var german.

Nu blev Hitler verkligt intresserad och trodde att Stein var en medkonspiratör i de pangermanska strävandena. Efter ett timslångt samtal om "ödets spjut" vandrade de båda till Weltliche Schatzkammer i Hofburg för att titta på ett gammalt spjut, som Hitler trodde var "ödets spjut".

fortsättning nästa sida

Fortsättning från föreg. sida

Enligt legenden är "ödets spjut" det spjut som en romersk soldat använde, när han stack upp såret i Jesu sida vid korsfästelsen. Legenden påstår att Josef av Arimatea behöll spjutet. Sedan spreds sagan om spjutet vidare genom seklernas lopp. Medeltida författare placerade in "den heliga Graal" och "ödets spjut" i de äventyr som kung Arthur och hans riddare kring runda bordet ägnade sig åt. Tillsammans med de här berättelserna löpte ett ryckte att "ödets spjut" fanns kvar och vandrat mellan många personer. Med spjutet följde makt att styra världsutvecklingen, påstod legenden.

Som vi sett var Hitler mycket förtjust i Wagners musik och dramatiska mysterieoperor. Tidigt fann Hitler Wagners inspirationskälla: de medeltida författarnas verk om "den heliga Graal" och "ödets spjut". Och "Parsifal" -Wagners sista stora arbete - var just en dramatisering av det Graal-epos, som skrivits av Wolfram von Eschenbach. Enligt Stein var det i den här Graal-dikten, som Adolf Hitler upptäckte vägen till ockult medvetande.

Det spjut som fanns i skattkammaren i Hofburg hade troligen hittats i Antiokia år 1098 under det första korståget. Guiderna i Hofburg kunde inte låta bli att berätta legenden kring spjutet, men på samma gång förklarade de att det inte fanns någonting som styrkte att spjutet härstammade från Jesu tid. "Ödets spjut och berättelsen omkring det var alltså en ren fantasiskapelse. Men Richard Wagner hade trott på legenden och använt den i sin opera. Sedan hade Adolf Hitler blivit intresserad av samma myt och börjat tro på den, om vi får lita på uppgifterna från Stein.

Adolf Hitler berättade för Stein att "ödets spjut" kommit att betyda allt mer för honom. Till slut blev han en fånge i den ockulta legenden. Han var besatt av tanken att själv få äga spjutet. Då Hitler fått makten och Österrike införlivats med Stortyskland lät han föra spjutet till Nürnberg.

DET OCKULTA THULE-SÄLLSKAPET

Den 24 maj 1913 lämnade Adolf Hitler Wien och flyttade till München. Han var då 24 år och politiskt övertygad om det riktiga i den pangermanska saken. Så kom det första världskriget, och Hitler jublade. Äntligen krig för de pangermanska strävandena.

Den tredje augusti 1914 sände Hitler en skrivelse till den bayerske kungen. Trots sitt österrikerska medborgarskap bad han om att få bli frivillig i ett bayerskt regemente. Snabbt fick han svar. Han uppmanades att inställa sig vid Regemente List. Och för Hitler började "den största och mest oförglömliga tiden i mitt liv".

Adolf Hitler fick sitt elddop den 29 oktober. Han upplevde en av de mest blodiga striderna i krigets inledningsskede. I december tilldelades han järnkorset av andra graden, och vid krigsslutet 1918 fick han järnkorset av första graden.

Är hälsningen en symbol för "ödets spjut"?

Efter krigsslutet var Hitler anställd som ett slags underrättelseagent hos militären. I september 1919 fick han i uppdrag att kartlägga en av de nya extrema politiska partierna som bildats efter kriget, Tyska arbetarpartiet.

På uppdrag av det ockulta Thulesällskapet hade Karl Harrer och Anton Drexler i oktober 1918 grundat en "politisk arbetarcirkel", som sedan utvecklats till Tyska arbetarpartiet.

Thulesällskapet hade en stor och central betydelse som kontaktställe för högerextremistiska krafter. Sällskapet hade 1500 medlemmar och använde hakkorset som symbol. Enligt den tyske historikern J Fest hade sällskapet sina ideologiska rötter i förkrigstidens ockulta rasism. Det var en rörelse som länkade ihop teosofen Blavatskys åsikter om den ariska rasen med legenden om sagokontinenten Atlantis och den nordiska mytologin om asagudarna. Thulesällskapet arbetade för den ariska rasens "återuppståndelse".

I Tyska arbetarpartiet fanns flera av Thulesällskapets ledande ockultister, bl.a. Dietrich Eckard, som omnämns på flera ställen i Hitlers bok "Min kamp". Eckard var mycket intresserad av nordisk mytologi och judehets. Det finns källor som uppger att Eckard till och med var satanist.

Redan vid första besöket blev Hitler fascinerad av Tyska arbetarpartiets ideologi. Dess politiska åsikter var i stort hans åsikter. Och där fanns människor med samma ockulta intresse som han själv ägde.

Tiden var inne för den utvalde att träda fram.

Adolf Hitler tog avsked från militären, inträdde i partiet och blev inom kort dess ledare. Han förvandlade den lilla tysta "stambordsföreningen" till ett bullrande utåtriktat kampparti, det nationalsocialistiska partiet. Det var ett rasistiskt alltyskt parti där de ockulta legendema fick en framträdande plats: övermänniskodrömmarna om den ariska rasen och blodets renhet.

DEN SVARTA ORDEN

Att både Adolf Hitler och Heinrich Himmler var ockultister visas bland annat i hur de lät bygga upp SS. Denna fruktade organisation var en sorts nazistisk "jesuitrörelse". Men för Himmler var SS mer än en klick partifanatiker med uppgift att krossa Tredje rikets fiender. Det var en upphöjd "orden av nordiska män", ett mystiskt brödraskap, inspirerat av sägner om riddare och medeltida legender.

För att uppmana till broderlig tillgivenhet inom SS-orden iscensatte Himmler praktfulla riter. Värdiga SS-veteraner fick ta emot ringar och vapen med inristade symboler hämtade ur germanska legender. SS-män gifte sig och deras barn namngavs i ceremonier, som var utformade för att ersätta de kyrkliga traditionerna och sakramenten. Och kristna helger ersattes med hedniska fester. För de SS-män som brutit med kyrkan - vilket de flesta lär ha gjort -hade man ett hedniskt alter-

nativ till en kyrklig begravning. Istället för de kristna korsen användes "runformade SS-märken" - det brutna korset -som identifierade den stupade som ordensman.

Himmlers vurm för medeltiden gick så långt att han renoverade slott, där han införde riter som var inspirerade av kung Arthur och de tolv riddarna.

1934 valde Himmler ut ett förfallet slott i Westfalen att tjäna som SS:s ärketempel. Borgen hette Wewelsburg och var från 1600-talet. I slottet fanns ett bibliotek med 12000 volymer ariskt och ockult vetande. Där fanns även ett runt arthursbord för Himmler och hans tolv närmaste män.

KRISTUSGESTALTEN HITLER

Adolf Hitler ansåg sig vara en frälsare. Inte bara socialt utan också andligt. Han menade att han personifierade Kristusgestalten.

Vid julfirandet i en München-sektion av nazistpartiet var Hitler närvarande. Hans framträdande föregicks av att en amatörteatergrupp framförde ett stycke som kallades "Frälsningen". "Julnattens uppstigande stjärna pekade på frälsaren", skrev nazistpartiets tidning" Völkischer Beobachter" i sitt referat; "När ridån gick upp visade sig den nya frälsaren, det tyska folkets räddare ur nöd och skam - vår Führer Adolf Hitler"

I sitt tal jämförde Hitler nazistpartiets läge med urkristendomens. Nationalsocialismen, sade han, skulle "låta Kristus ideal bli verklighet. Det verk som Kristus påbörjat men inte kunnat slutföra skulle han - Hitler -fullfölja".

Adolf Hitlers politiska mål var den alltyska rörelsens pangermanska. Hitlers religiösa mål var att avskaffa kristendomen och införa en helt ny germansk religion och ersätta Jesu namn med sitt eget.

Felix Kersten som förhandlade med den svenska regeringen för Himmlers räkning vid krigsslutet kunde berätta om detta. Kersten var känd som en mycket skicklig massör. Inflytelserika patienter trängdes i hans mottagning i Berlin. En som lät kalla på Kersten var Heinrich Himmler, som var högsta chef inte bara för SS utan också för Gestapo. Himmler led av svåra magsmärtor och hans enda hopp var Felix Kerstens behandlingar. Kersten nådde goda resultat och var ofta hos Himmler.

I maj 1940 blev Kersten beordrad att följa Himmler till västfronten i ett specialtåg, som var ett rullande högkvarter för SS, Gestapo, underrättelsetjänsten och kontraspionaget. Under tågresan tog Kersten ofta sin tillflykt till Himmlers fältbibliotek. Han upptäckte snart att alla böcker handlade om religion. Där fanns de indiska vedaböckerna, koranen, teosofiska avhandlingar, verk om mystik, ockultism och astrologi mm och även bibeln. Felix Kersten blev nyfiken och frågade Himmler om detta med en gest mot bokhyllorna. Han fick ett svar som gjorde honom häpen.

-Hitler har anförtrott mig uppgiften att utarbeta den nya nazistiska religionens bibel, förklarade Himmler. Efter Tredje rikets seger kommer Führern att avskaffa kristendomen och på dess ruiner upprätta Den Germanska Tron. Vi kommer att behålla gudsbegreppet, men det blir vagt och obestämt. Führern kommer att ersätta Kristus som mänsklighetens frälsare. På så sätt kommer miljoner och åter miljoner människor att bara uttala Hitlers namn och inget annat i sina böner, och om hundra år eller så ska den nya religionen vara den enda som världen känner till. Och för den nya bibeln behöver jag förlagor.

Adolf Hitler var ute efter att erövra världen och införa Vattumannens tidsålder. Samma religiösa mål som Hitler har New Age-folket idag. Som bekant misslyckades Hitler. Det kommer även New Age-filosoferna att göra. För Jesus är Herre.

Källor: *Det tredje rikets uppgång och fall* av **William I Shirer**, *Hitler-en studie i tyranni* av **Alan Bullock**, *Hitler* av **Joachim C Fest**, *Fascismens historia* av **Agne Hamrin**, *En ödesdiger vision* av redaktionen för **Time-Life Books**, *SS* av redaktionen för **Time-Life Books**, *Satans plan för världsherravälde* av **Texe Marrs**, *Myternas värld* av **Alexander Eliot**, *Ödets spjut* av **Trevor Ravenscroft**, *Det okända* av **Håkan Arlebrand.**

Tysk historiker om nazismens myter

Av Joachim C. Fest

Det vanställda verklighetsbegreppet hos de för alla sociala idéer främmande intellektuella har också i hög grad präglat Hitlers idévärld.

Många av hans samtida lade märke till hans böjelse att i ett samtal sväva ut "i högre regioner", från vilka man "måste hämta ner honom till sakförhållandenas fasta mark", som en av dem skrev.

Betecknande nog hängav sig Hitler med förkärlek åt sina tankevävnader på Obersalzberg eller i Örnnästet som han låtit bygga på det två tusen meter höga Kehlstein. Här, i den tunnare luften, mot bergens ödesmättade kulisser, hade han enligt vad han själv sade träffat alla sina stora avgöranden. Men fantasierna om ett jätterike som sträckte sig till Ural, de geopolitiska tankeexcesserna på storterritorier och världsfördelning, de genetiska visionerna med massmord på hela folk och raser, övermänniskodrömmarna och inbillningsfostren om blodets renhet och den heliga graalen liksom slutligen det drömda systemet av över hela kontinenten spridda militärläger och försvarsbyar, de fantasierna var ingenting som på något sätt var "tyskt", utan det härstammade ur andra källor; vad som var tyskt i dem var bara den intellektuella vilda konsekvens med vilka han sammanfogade brottsstyckena, och tysk var också den obönhörliga strängheten som inte ryggade tillbaka för några följder.

*Ur boken **"Hitler", av Joachim C. Fest,** Berghs Förlag AB, 1974*

En försmak av evigheten!

Jag tänkte på vad Petrus sa: "Silver och guld har vi inte men det vi har det ger vi dig. Hälsa och liv, som inte kan köpas för pengar. Det är inte vilket liv som helst utan livet med Gud. Det livet som har ett kärleksförhållande som egentligen alla människor längtar efter, då människan är skapad till att leva i kärlek och gemenskap med livets Herre.

Hur når du då fram till livet och kärleken? Jo, genom Jesus Kristus som gjorde det möjligt att just du, du som känner dig utanför allting kan komma in i detta under.

Just nu är du död, känner dig sån, undrar varför lever jag? Men du lever ju inte, du är levande död. Därför frågar du varför lever jag, du har inget liv. Det är först när du ser att någon har öppnat porten till livet för dig som du kan gå genom porten till livet. Det är Jesus som har berett den vägen just för dig. När han dog på korset tog han all världens synd på sig. alltså är du inräknad. Tänk, dina synder var där för att just du skulle få liv. Men du måste tro detta och i tro ta emot detta i ditt hjärta. Har du svårt att förstå det läs Johannes evangelium i bibeln.

BARBRO SCHRÖDER

Om du läser som det står där så serveras överflödslivet för dig, kanalen mellan dig och Gud upprättas genom Jesus, du behöver aldrig mer fråga dig: "varför lever jag", ,därför när du tar in Jesus i ditt hjärta går du från döden till livet

Hela ditt liv får innehåll och du vill bara ha mer av Guds kärlek i ditt liv och inte bara det du vill inte ha detta för dig själv. Du vill att andra ska få detta fantastiska som egentligen är det mest naturliga för människan att leva med sin skapare och Herre. Men Guds fiende djävulen har i alla tider lurat människor att leva ett dött liv, det förstår man när man mött en försmak av evigheten. Du känner själv i ditt hjärta att Jesus och livet han har, det är det enda för dig.

Kvinnan "Ekumenik"

Kvinnan Jesabel är lika verksam i dag, som på Ahas tid, det var kvinnan som ville förgöra alla profeter och sanna gudsmän.

Idag heter kvinnan "ekumenik" och har gjort sig stor och mäktig i endräktig samverkan att utrota alla bibeltrogna sanna kristna.

Då, som nu, är vi en liten skara som icke har böjt knä för Baal, dvs världen, utan står fasta i tron på Herren Jesus och det budskap han gav oss. Jak. 15:19:

-Voren I av världen, så älskade ju världen vad henne tillhörde; men eftersom I icke ären av världen utan av mig haven blivit utvalda och tagna ut ur världen, därför hatar världen eder.

Därför har vi gått ut till honom "utanför lägret" och bär hans smälek. Gud vare tack och lov, för denna nåd.

Medmänniska, var har du din förtröstan och förankring. Snart kommer Jesus och hämtar oss hem till staden med de fasta grundvalarna. Är du redo!

ASTRID DORESJÖ

Kassettmissionen

informerar och korrigerar!

"I haven fått för intet, så given ock för intet". Med denna maning från vår Herre och Mästare gick vi ut med erbjudandet till våra läsare att beställa talkassetter och live-inspelade sångkassetter för 5 kr/styck.

Gensvaret har varit enormt. Många bibelstudier, väckelsemöten och live-inspelade maranatasånger har nått ut i hela vårt land, ja, även till grannländerna. På denna sådd anar vi redan nu en underbar skörd. (Se nästa nr av MR!)

Kassettannonsen Undervisning, på sid. 14, har tyvärr fått dagarna 3-5/1 1997 förväxlade med en äldre MR-annons. Fred. 15.00 talade Jan-Egil Hafsahl, liksom sönd. 19.00. I övrigt undervisade Arne Imsen lörd. 15.00 och sönd. 11.00. Sönd. 15.00 talade Lars Bygdås .

I nästa nr av MR kommer korrigerad och utökad förtecking över undervisningskassetter och även presentation av sångkassetter.

Välkommen med din beställning!

TIDENS TECKEN...

Fortsättning från sid 5

kommelse utan att fastslå dagen och stunden. Församlingen har därför hållits i ständig väntan på denna stora tilldragelse. Många hade talat och skrivit om den, långt innan pingstväckelsen kom, men det var naturligt, att pingstväckelsen, som synes vara Kristi sista kallelse till sin församling, innan Han kommer, också tog denna sanning med på sitt program, eftersom vi närma oss avslutningen på denna nådeshushållning. - -

-Det är därför mycket viktigt, att vi äro vakande och vänta på vår Brudgum med brinnande lampor och vita kläder, vilka senare beteckna vårt andliga tillstånd. Jesus varnar för likgiltighet och ett oskickligt leverne. "Men om så är, att tjänaren är en ond man, som säger i sitt hjärta: 'Min herre kommer icke så snart', och han begynner slå sina medtjänare och äter och dricker med dem, som äro druckna, då skall den tjänarens herre komma en dag, då han icke väntar det, och i en stund, då han icke tänker sig det, och han skall låta hugga honom i stycken och låta honom få sin del med skrymtare. Där skall vara gråt och tandagnisslan" (Matt. 24:48-51).

(T. B. Barratt, Pingstväckelsen och urkristendomen, Förlaget Filadelfia 1935.)

Det är ett stort svek mot hela mänskligheten att neglegera den förkunnelse som i Nya Testamentet lyfts fram som det enda sanna hoppet i en hopplös värld. En hymlande, politisk, förljugen kainsförkunnelse om att de kristna genom sina insatser och Guds hjälp ska rädda världen, ger ingen hjälp till människor som ändå genomskådar det kraftlösa engagemanget.

Vi har ingen möjlighet att rädda en värld som Gud har förbannat. Den ska brännas upp i eld. Världens alla babelstorn, organisationer och kyrkosystem kommer att förgöras. Men den som tror på Jesus Kristus ska inte förgås, utan hava evigt liv. Vårt hopp har ett stadigt fäste i den uppståndne Frälsaren och hans löfte om nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor. Men först kommer han för att hämta dem som hör honom till.

Då hoppet går förlorat, upptas den kristna församlingens verksamhet allt mera av inomvärldsligt, socialt, kulturellt och politiskt engagemang. Enda drivkraften till sann kristen mission och evangelisation är det levande hoppet om Jesu tillkommelse.

På INTERNET forceras Dagens CENSURVALL!

WWW @@@ WWW @@@ WWW @@@ WWW @@@ WWW @@@

Den i nedanstående svaromål kommenterade ledarartikeln var införd i tidningen Dagen den 28/11-96

"MYNDIGHETSAMBITION HOTAR PRESSFRIHETEN"

SÅ RUBRICERADES tidningen Dagens huvudledare i torsdags.

Texten är otillåtet naiv och propagandistisk, och ger därför ett mycket beklämmande intryck av brist på sakargument. Ledaren behandlar nämligen inte om det finns fog för den uttalade misstanken om missbrukad media- och marknadsmakt. Ägarna till två kommersiella småföretag har gjort en anmälan till Konkurrensverket. De vill att myndigheten ska pröva om överträdelse av marknadslagen förekommit genom tidningens annonsvägran.

DEN GRANSKANDE MYNDIGHETEN har därför till den ansvarige utgivaren ställt preciserade frågor för att inhämta underlag för ärendets fortsatta handläggning och beslut. Det finner ledarskribenten helt oacceptabelt och hävdar frankt att den aktuella myndigheten har ambitionen att vidga sitt revir och tillskansa sig ökad makt på tryckfrihetens bekostnad. Näpet ställs den häpnadsväckande frågan om myndigheten på verkligt allvar misstänker tidningen Dagen för kommersiell konkurrensbegränsning.

Aktörer är ägarna till småföretagen Bällsta Taxi och Hotell Pilgrimshem. Vi har valt att anmäla denna mångåriga förvägran att marknadsföra våra varor och tjänster, såsom andra annonsörer; detta därför att vi ägare är anslutna till Maranataförsamlingen och samarbetar med Arne Imsen.

Denna uppenbara diskriminering har vi naturligtvis aldrig kunnat acceptera. Muntligt och skriftligt har vi därför påtalat missförhållandet för att få slut på det vi menar är överträdelser av gällande konkurrensregler. Varför har våra många framställningar under årens lopp aldrig besvarats?

LEDARSKRIBENTEN REFERERAR till ett fall från 1974, då en annonsvägrande tidning genom NO ställdes till svars inför MDA. Vad som inte framgår av den aktuella artikeln är att domstolen ansåg att konkurrens-begränsning förelåg! Även om andreredaktören mot förmodan får rätt i sin tolkning att TF är utan undantag, så är inte det ointressant, men för oss är den springande punkten om denna typ av konkurrenshämmande åtgärder kan accepteras eller är regelvidrig och skall bekämpas

Överträdelser av marknadslagen är väl också brottslighet, även om de inte kan beivras p.g.a. ett exklusivt grundlagsskydd av en tidnings ansvarige utgivare, vilken missbrukar sin suveränitet till olagliga konkurrensbegränsningar, som äventyrar det fria ordet och den fria konkurrensen!

OM DET NU FASTSLÅS att det verkligen handlar om en lagöverträdelse, tänker då dagstidningen med väckelsekristen inriktning i sitt policydokument, fortsätta med sin brottsliga verksamhet i skydd av tryckfrihetsförordningen?

De periodiskt medgivna ideologiskt motiverade annonsbegränsningarna har tidningen Dagen haft minst tre årtionden på sig att förklara och informera annonsörerna och sin läsekrets om. Varför har det inte skett?? Med det får frågan också en pressetisk aspekt och dimension, som det finns all anledning att återkomma till!

Läs därför Arne Imsens bok *Bannlyst Frihet - fallstudie över missbrukad mediamakt.*

Konkurrensverkets yttrande i ärende A 8-150-96, Dagen ./. Konkurrensverket

Stockholms tingsrätt har förelagt Konkurrensverket att yttra sig över Dagens överklagande till tingsrätten. I anledning härav får Konkurrensverket anföra följande

INSTÄLLNING

Konkurrensverket bestrider Dagens yrkande.

SKÄL FÖR BESTRIDANDE

Konkurrensverket behöver svaren på de ställda frågorna for att verket skall kunna fullgöra sina uppgifter enligt konkurrenslagen (1993:20)

(KL). Dagen har därför, med stöd av 45 § 1 KL ålagts att tillhandahålla de begärda uppgifterna. Tryckfrihetsförordningen (TF) hindrar inte att ett sådant åläggande utfärdas beträffande ert företag som bedriver verksamhet genom att utge periodisk skrift i form av en tidning

(Utdrag ur yttrande från Konkurrensverket till Tingsrätten 970115)

GRAVITATION...

Fortsättning från sidan 7

inte är himmelska.

Det går inte klättra för att få visioner och syner och bli skickliggjord i tiden för det heliga uppdrag som Jesus har gett församlingen.

Lösningen finns och den är given: "I skolen bliva beklädda med kraft ifrån höjden". Enda möjligheten att komma i närheten av och i kontakt med de himmelska realiteterna så att de blir verkliga, det är andeuppfyllelse. Det enda som kan ge hopp är andeuppfyllelse. Det enda som kan ge kraft åt bönelivet är andeuppfyllelse. Därför att andeuppfyllelsen har en förunderlig makt. Den äger allt.

Vad var det lärjungarna behövde förutom allt det de tidigare varit med om? De kunde berätta om mänskliga förhållanden, de kunde berätta om tecken och under i tiden, de kände till dimensionerna, makterna och myndigheterna. Men vad de definitivt inte kunde berätta om var himmelen.

De kunde inte skildra himmelska realiteter. För detta behövde de andeuppfyllelse. Många kan predika och hålla föredrag, ha mötesverksamhet och alltsammans detta kan se förträffligt och imponerande ut, därför att vi har en sjusärdeles förmåga att ersätta livet. Människan kan sjunga så det blir vackert, träna och musicera så det blir stämningsfullt och man får en känsla av att det lyfter. Men det finns inte samklang eller samarbete mellan sol och måne, det är ebb, det har sjunkit ned på ett materiellt plan. Det måste bli samverkan mellan sol och måne så det lyfter. Budskapet lyfter; bibeln kallar det för uppbyggelse när församlingen lyfts genom tungotal, profetia och undervisning. Alltsammans detta kan vi inte åstadkomma genom egen verksamhet. Det är Anden som utför uppbyggnadsverket i var och en särskilt. Då vi kommer i harmoni med Guds helige Ande, behöver vi inte arbeta fram någonting.

Det stora, förödande problemet är att hoppet har mörkats och församlingarna bedriver verksamhet för att känna en viss stimulans - helt enkelt för att överleva i en dyster och svår tid. Kristenheten griper till allt det som världen förfogar över; alltså horisontalplanets resurser, tidens möjligheter. Många människor med kristen bekännelse är inte redo att offra något annat än några kronor eller litet av sin tid. De skaffar sig ett helt batteri med ombud som får gå istället. Andra får ta ansvaret som du och jag skulle ta. Man har inte tid för Guds verk, man har inte tid med Gud därför att hoppet inte är levande. De flesta förstår inte församlingens situation och kallelse. Man har inte tid för gemenskapen, man har inte tid för bönen.

Det verkar som om många kristna menar att Gud får vara tacksam om de är redo att reservera söndagförmiddag åt en gudstjänst, som inte leder närmare Gud, men bort ifrån honom. Den blir en bekräftelse på ljumheten, likgiltigheten, dorskheten och laglösheten.

Herre, gör upp med det här avfallet! Hjälp oss så att vi blir av med dödköttet. Det är förfärliga ord. Men de uttalas inte som något försök till hot. Jesu Kristi verk har inte förlorat något av sin härlighet, det har inte reducerats på något sätt, det är bara så att många räknar med att uppleva Andens fullhet ovanpå sitt eget självliv, sin girighet, snikenhet, självupptagenhet och fräckhet. Vi vill själva ha hand om vårt liv, fungera och arrangera det på det sätt som Jakob varnar för: "Ni planerar och lägger tillrätta". Det gäller släkten, vännerna, intressena som får gå före. Jag ska göra det och göra det. Vad har gett oss rätt att disponera vår tid? Det är en del av det sätt på vilket världen tänker och reflekterar.

När hoppet blir levande, frågar man inte och planerar inte. Då säger man i ödmjukhet och förkrosselse: Jesus, om du dröjer, om jag får leva... *Så* prioriterar man rätt.

Om vi inte får detta riktigt klart för oss, kommer alla våra ansträngningar att sluta i ett totalt kaos. Men den som blir uppfylld av den helige Ande använder inte tiden för egna drömmar, visioner och relationer... "..ständigt var dag voro de tillsammans..." Det var ingen order, inget program, det var ett liv. Hoppet var levande genom den helige Ande. Det var inte så att apostlarna kommenderade församlingens medlemmar att komma tillsammans. "Dessa höllo fast vid..." står det. De förstod möjligheterna och tog vara på dem. Hoppet var levande genom den helige Ande. De upplevde behovet av syskongemenskap. Vi behöver undervisningen, brödsbrytelsen och bönerna så länge vi är här för att inte de himmelska tingen skall tonas bort och gå förlorade. De måste hela tiden förnyas och bli bevarade för att kunna förmedlas. Genom detta liv höjs församlingen till en högre nivå, och det himmelska hoppet som församlingen strålar ut lyfter hela mänskligheten.

Grundförutsättningarna för att vi ska kunna fungera i överensstämmelse med vad Ordet säger och lär, är andeuppfyllelse och förnyelse. Det går inte att komma ett steg framåt med en medelmåttig uppfyllelse. Omgivningen kan inte värmas och upplysas genom bara en gnista, det måste finnas en klart flammande låga. Jesus vill göra oss till flammande, brinnande, värmande kristna. Då räcker det inte med en gnista, det måste bli ett överflödsliv.

Det enda som riktigt ordentligt kan sätta människor i rörelse, det är när församlingen förkunnar sanningen om Jesu tillkommelse i vartenda möte. Sjunger om hans tillkommelse, predikar om hans tillkommelse och vittnar om hans tillkommelse. Allt från början till slut ska vara ett enda maranatarop som väcker, orienterar och förkunnar om Jesu tillkommelse. Det ger näring åt tron och aktualiserar hoppet. Då gör människor den erfarenheten att varje gudstjänst på ett konkret och påtagligt sätt är närvaro av himmelska realiteter. Då är himlen här, Jesus är här, evigheten är här!

Vid midnattstiden ljöd ett anskri... Vi har hört det citeras många gånger. Vi skulle önska att detta rop multiplicerade skaran, men det reducerar den. Man skulle önska att tio blev tjugo, men när verkligheten sist och slutligen blev uppenbar, hade tio reducerats till fem. Väckelseropet som trängde igenom var ingen rekryteringsvåg. Tio blev fem. När jungfrurna, som gått ut, sist och slutligen hade kommit underfund med det verkliga förhållandet, och då bekännelsen blev sann och äkta, blev det ett skrik: "Våra lampor slocknar..."

Det är en mycket klar och tydlig princip: För att komma hem, måste man äga överflödslivet. Utan detta blir man kvarlämnad.

AMEN.

Midnatts ROPET

MARANATA -Du var Herre KOM!

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

MidnattsRopet -97

MidnattsRopet -87

MidnattsRopet -77

Det har förmodligen aldrig någon gång tidigare funnits så många tidningar, blad, nyhetsbrev och andra publikationer på den religiösa marknaden i detta land. Amatörer och proffs, med eller utan presstöd eller samhälleliga produktionsbidrag intensifierar konkurrensen om prenumeranter och annonsörer.

Man får hoppas att detta rika utbud försvarar mångfalden med alla dess uppoffringar med ökad kunskap och evighetsperspektiv.

Informationssamhället behöver verkligen en slagkraftig, öppen, fri och tydlig kristen press.

❑❑❑

Vad är tidningen Midnattsropet till för? Har den tidningen över huvud taget något ärende i denna tid? Vi menar det. Jag tror också att de flesta av våra läsare har samma inställning. Det som är viktigare än något annat för tidningen Midnattsropet är att ständigt påminna om och fördjupa det Kristuscentrerade budskapet om Jesu nära förestående tillkommelse och församlingens uppryckelse.

Utifrån detta centrum, det levande hoppet, vill Midnattsropet såsom församlingens härold eftersträva och proklamera en nytestamentlig mönsterbild, som är tidlös. Det har varit avgörande för oss då vi samtalat om arbete och utgivningskostnader. Vår tro på Gud har sagt oss att det är absolut nödvändigt att inte beträda kommersialismens vägar eller imitera dess metoder.

❑❑❑

Principen: "I haven fått för intet, så given ock för intet" måste hållas högt och obefläckad.

Tidningens finansiering ska inte ske på något annat sätt än församlingens övriga verksamhet. Därför måste dess bärarlag vara förebedjare och offrare, utan profant avgiftssystem!

❑❑❑

Genom uthållig förbön, offer och träget arbete, redigeras, trycks och distribueras Midnattsropet - så skapar vi nästa nummer av tidningen, tillsammans!
Genom den gåva medföljande postgiroavi förmedlar, kan vi förnya förrådet av papper och plåtar och underhålla vår lilla och delvis åldriga maskinpark, som vi sätter så stort värde på samt finansiera bekymmersamt höga portokostnader.

Så fort vi når fram till det uppsatta målet, får du nästa nummer av Midnattsropet. Periodiciteten bestämmer vi på så sätt tillsammans! Vårt trosmål är att Midnattsropet skall nå sina läsare lika punktligt som församlingens närradioprogram!

Välkommen som skapande och förmedlande medarbetare och läsare!

Vi behöver varandra... **A. I.**

POSTTIDNING A

MidnattsROPET
Box 201 34
161 02 Bromma

Begränsad eftersändning
Vid definitiv eftersändning återsänds försändelsen med nya adressen på baksidan.

Pingstvind

(Hämtad från gamla Segertoner)

Författare till sången är **C. P. Wintersborg,** f. 14.12.1865 i Nakskov, Danmark. Kom redan i unga år till Norge, där han som 19-åring kom till andlig avgörelse och hade anknytning till Frälsningsarmén. Sedan slöt han sig till "de fria vännerna" och stod som ledare för dem i många år. Till yrket var han optiker och drev egen affär. W. avled i Kristiansand 3.3.1939.

Det höres en susning som fordom. Der höres en susen av pinse. *Pingstens Ande.* Sången tillkom en juninatt 1910. W. Fick den i anden. Den kom flytande vers för vers och skrevs ned på ett gammalt brev som han hade till hands. Originalet finns alltjämt kvar. När han märkte att sången var färdig, började han gnola på melodin "Kong Belzazar". Och den passade bra. Möjligen är det denna melodi **Paul Ongman** upptecknade, då han för Segertoner översatte sången.

(Uppg. ur *Psalm- och sånglexikon* av Oscar Lövgren)